

Martin Kochlica

mikroPOVIEDKY
[*2006 - †2016]

**sci-fi fantasy horror splatter
triler military western politfiction**

Mikropovedky 2006-2016
Martin Kochlica
2016

OBSAH

<u>Autor o poviedkach.....</u>	<u>4</u>
<u>Iní o poviedkach.....</u>	<u>8</u>
<u>Dohoda.....</u>	<u>10</u>
<u>Základný inštinkt.....</u>	<u>18</u>
<u>Vtedy v Texase.....</u>	<u>23</u>
<u>Pocit.....</u>	<u>31</u>
<u>Bezpečnejší svet.....</u>	<u>35</u>
<u>Len ďalší konflikt.....</u>	<u>43</u>
<u>Druhá ochrana.....</u>	<u>49</u>
<u>Spojenie.....</u>	<u>58</u>
<u>Strata pozornosti.....</u>	<u>68</u>
<u>Marvin: Rýchlejší ako smrť.....</u>	<u>78</u>
<u>Perspektívny druh.....</u>	<u>84</u>
<u>Ideálne riešenie.....</u>	<u>93</u>
<u>Začiatok.....</u>	<u>101</u>

Autor o poviedkach

Dohoda

Keď som začal s písaním poviedok, išlo o horory. Postupný vývoj ma síce zavial k sci-fi, ale k hororu (alebo skôr hororovým námetom) som sa vrátil aspoň prostredníctvom niekoľkých mikropovedok. Toto bola prvá z nich a dodnes asi najlepšia.

Základný inštinkt

Moje prvé verejne publikované mikro. Mestská fantasy, ktorú by som asi neoznačoval priamo za humoristickú, ale aj dnes si myslím, že je celkom vtipná.

Vtedy v Texase

Jedna z mála poviedok, ktoré som vymyslel a napísal na jeden záťah. Raz pri prezeraní starých časopisov mi pod ruku opäť prišiel western Daždivá noc v Boot Hille od Juraja Červenáka. A už to išlo samo. Dôvodom bol aj fakt, že v dobe vzniku ešte neboli na svete oficiálne pokračovania dobrodružstiev „Chřestýše Callahana“.

Pocit

Moja vôbec prvá mikropovedka. Možnože oprávnene ležala dlho na dne harddisku, ale má svoje začiatocnícke čaro...

Bezpečnejší svet

Po pozitívnej odozve na Dohodu som napísal túto mikropovedku, ale trvalo ešte niekoľko rokov, kým som ju pustil do sveta. Aj preto, že v období, keď vznikla, lomcoval svetom súmračný ošial, ktorý upírsky žáner dost' zdeformoval.

Len d'alší konflikt

Na začiatku svojej hviezdnej a krvavej kariéry ma oslovil Mark E. Pocha. Spoločne sme rozobrali niekoľko jeho starších poviedok, čo bolo pre mňa nečakane inšpiratívne. Ako výsledok tohto „workshopu“ vznikol nasledovný akčný splatter, ktorý som napísal na motívy jeho poviedky.

Druhovú ochranu

Už viackrát som chcel napísať nejaký eko triler. Ale vždy mi v tom zabránili obavy, že si nedokážem udržať odstup a vznikla by len nejaká zbytočná agitka. Aby som sa odosobnil, zasadil som príbeh Druhovej ochrany na inú

planétu...

Spojenie

Svojho času valcoval slovenský knižný trh Jozef Karika s románom V tieni mafie II: Čas dravcov. Z tejto knihy pochádza aj postava zabijaka Zubáča, ktorého som si požičal pre túto krimipoviedku.

Strata pozornosti

Občas mám chuť experimentovať a snažím sa do fantastiky prepašovať niečo z mainstreamu. Inšpirácia Palahniukom a Elisom nie je čisto náhodná.

Marvin: Rýchlejší ako smrť

Po Karikovi a Červenákovi (a defacto aj Pochovi) som si požičal hlavného hrdinu aj od Dušana Fabiana (Živého mňa nedostanou!). Pôvodne nebola zápleтка vymyslená pre zombiu Marvina, ale až keď som tohto sympat'áka do príbehu vsadil, získal text „dušu“ :-).

Perspektívny druh

Keď som začal systematickejšie naprávať svoje čitateľské resty, prirodzene mi pod ruku prišli aj mnohé military sci-fička. To sa prejavilo aj na mojej tvorbe. Vesmírna pechota nebola mojím hnacím motorom, ale väčšina čitateľov ju

v tejto poviedke aj tak vidí...

Ideálne riešenie

Moje dlhšie poviedky sa nesú v duchu komornejšej a obyčajnejšej sci-polit-fiction. A niečo podobné som skúsil stvoriť aj v mikro verzii. Pôvodne malo ísť o rozhovor robota so svojim psychoanalytikom, ale akosi to nefungovalo. Ľudskejší príbeh s príchut'ou antiutópie mi prišiel ako lepšia cesta...

Začiatok

Vždy som chcel napísať aj nejakú nano až piko poviedku, ktorá by sa vmestila napríklad na vianočné pranie. Drabble mi moc nešlo, ale páčil sa mi koncept „najkratších poviedok“. Aj preto mal Začiatok pôvodne len tri vety. Postupne síce narástol, ale tými tromi vetami končí aj teraz.

Iní o poviedkach

Dohoda

„... to bolo niečo! Bomba!“ (Sepino)

Základný inštinkt

„Jasné, že by sa to dalo napísať lepšie...“ (ceos)

Vtedy v Texase

„Takmer nečitateľné.“ (Sarazin)

Pocit

„Ja som to nepochopila.“ (mama)

Bezpečnejší svet

„Dobrá poviedka.“ (Alexandra Pavelková)

Len ďalší konflikt

„Spracovanie špatné, zlé, otrasné, nepekné.“ (restor)

Druhovú ochranu

„Trochu zmätočné, ale pekný príklad moderného človeka.“ (František „cyberstorm“ Gago)

Spojenie

„Aj keby som nevytvoril Zubáča, tak by sa mi táto poviedka páčila.“ (Jozef Karika)

Strata pozornosti

„Čo je to análny vibrátor?“ (Anonym)

Marvin: Rýchlejší ako smrť

„Tohle se povedlo :)“ (Petr Šimčík)

Perspektívny druh

„Ja jednoducho milujem mariňákov...“ (ArPharazôn)

Začiatok

„Se alkaa hyvin.“ (Joulupukki)

Dohoda

Muž ležiaci na nemocničnej posteli s námahou otvoril oči. Dopíči. Presne takto by znelo jeho prvé slovo, keby mu v tom neprekážali odporné hadičky trčiace z úst a nosa. Mdlé svetlo miestnosti mu tiež nerobilo dobre – mal pocit, že ho ešte viac otupuje.

Po chvíli sústredenia sa mu podarilo stlačiť tlačidlo na privolanie sestry.

Personál nemocnice ešte stále zmätene pobehoval po izbe, keď prišla Tereza. Tvárila sa roztomilo. Pohládila ho po tvári a pobožkala na čelo. Pomocou mimických svalov vytvoril čosi podobné úsmevu. Dobre vedel, že by jej viac vyhovovalo, keby zgegol. Jeho milenka sa síce v záвете nevyskytovala, tušil však, že jeho brat by ju štedro obdaroval. Vždy mal pre ňu slabosť. Možno, kým on bol v kóme, s ňou aj chrápal...

„Vravia, že tvoj stav sa výrazne zlepšil,“ zašvitorila.

Keby mal dosť síl, otrávene by prevrátil oči nad jej duchapritomnosťou, teraz len privrel viečka a vychutnával si pocit bytia.

V koženom kresle sa cítil pohodlne a sebaisto. S hrdosťou si prezeral svoju prepychovú kanceláriu. Zrak mu padol na certifikáty, ktoré jeho firma získala. Vlastný odraz v zrkadle za osvedčeniami jasne naznačoval, že už je v skvelej kondícii.

„Vitaj späť,“ povedal sám sebe.

Zapípal mu telefón. Elegantne zdvihol slúchadlo. Sekretárka mu oznámila, že nejaký pán sa domáha stretnutia s ním.

„Pustite ho,“ povedal hlasom plným odhodlania opäť riadiť tento podnik.

Do miestnosti vošiel nižší chlapík v menčestrovom saku a teniskách. To neveští nič dobré, napadlo mu.

Neznámy sa predstavil a posadil do kresla pre návštevy.

„Tak s čím vám môžem pomôcť?“

„Dlhujete nám peniaze,“ povedal muž bez okolkov.

Chlapovi v saku a teniskách môže ísť jedine o peniaze...

„Prosím?“ dožadoval sa bližšieho vysvetlenia.

„Keď ste boli mimo, uzavreli sme dohodu...“

„S kým?“ skočil mu do reči a hneď ho napadol jeho všetečný brat.

„Predsa s vami. Je však prirodzené, že si to nepamätáte, keďže ste boli v kóme.“

Pôvodná podozrievavosť sa začala meniť na pobavenie.

„Predpokladám, že sme sa stretli v tuneli, na konci ktorého bolo svetlo...“

Živé oči v mužovej nevýraznej tvári sa démonicky zasmiali. Z obalu na dokumenty vytiahol akýsi papier a položil ho na riaditeľov stôl. Bola to zmluva.

Zobral ju do rúk a neveriaco hľadel na dátum a jeho podpis, ktorý mal červenú farbu a na kvalitnom bielom papieri sa vynímal ako rana po údere bičom.

„Nebojte sa, je to len červený atrament,“ zachichotal sa tajomne chlap. „Ale pre naše účely je rovnako akceptovateľný ako krv.“

„Čo to má znamenať?“

„Chceli ste žiť, tak žijete...“ mužik fúkol do otvorenej dlane, akoby mu práve vracal život.

„To som akože upísal dušu?“ spýtal sa ironicky a podvedome očakával negatívnu odpoveď. Takéto divadlo by totiž jeho brat ani Tereza nedokázali zosnovať. Cítil, ako mu nabehli zimomriavky.

„Dušu?“ chlapík sa uškrnul. „V dnešnej dobe sme trochu praktickejší. Vo vašom svete sa nám celkom páči, a peniaze sú v ňom nevyhnutná vec.“

Uvedomil si, ako ho znervózňuje, že oproti sediaci hovorí neustále v množnom čísle.

„Každý potrebuje chvíľu na predýchanie. Tu je môj telefón aj číslo bankového účtu,“ muž sa postavil a na stôl položil kartičku. „Verím, že to nebudete komplikovať,“ vykročil ku dverám, kde sa ešte zastavil. „Nevypláca sa to...“ dopovedal a definitívne opustil kanceláriu.

Nervózne ťukal kartičkou po stole. Závan nevysvetliteľného strachu pomaly mizol a do tela sa mu vlievala zlosť. Takáto drzosť! Ja mám dávať niekomu pre nič za nič peniaze? Nikdy som sa nenechal vydierať! To by som sa radšej... z vrodenej vypočítavosti myšlienku nenechal doznieť.

Vedel, že takáto situácia vyžaduje okamžité riešenie. Otvoril poštového klienta a začal písať šifrovanú správu. Pre takéto komplikácie používal diskretnú firmu, ktorá ho nikdy nesklamala a nepríjemnosti vždy rýchlo zlikvidovala. Radšej zaplatí im, akoby mal každý deň čakať, že nejaký trhan v teniskách vojde do jeho kancelárie a bude pýtať ďalšie peniaze.

Tón prichádzajúcej pošty ho prinútil prestať písať. Nový mail sa automaticky maximalizoval. Na obrazovke svietila jediná veta: *Ani to neskúšajte*. Odosielateľ nebol uve-

dený.

Zase tie prekliate zimomriavky! Chvatne zaklapol notebook.

„Kurva!“ uľavil si.

Už o chvíľu však pocítil niečo, čo identifikoval ako opätovný závan odvahy. Nech nečakajú, že sa zľaknem takýto lacných trikov! Toto si vyriešim sám a vyriešim to raz a navždy, presviedčal sa, ignorujúc kvapku potu stekajúcu po rozhorúčenej tvári.

Zobral do ruky telefón – vo vlhkej dlani mu nepríjemne kízal, a začal vyťukávať číslo z kartičky. Vyčkávací tón sa mu hodnú chvíľu provokačne vysmieval, kým došlo k spojeniu.

„Vybavíme to osobne a v hotovosti,“ povedal bezfarebným hlasom do mikrofónu.

Keď zložil, natiahol sa v kresle a privrel viečka. Pred očami mu do podrobných detailov prebehol priebeh práve dohodnutého stretnutia. Niekoľkokrát sa zhlboka nadýchol.

Na košeli pod menčestrovým sakom rozkvital krvavý kvet. Prenikavý pohľad umierajúceho prezrádzal uvedomenie si konca. Telo sa v obradnom tichu zložilo na zem.

Riedky dym stúpajúci z ústia pištole s tmičom vytváral pred strelcovými očami bizarné obrazce.

„A máš to,“ povedal, alebo skôr zachrapčal, na adresu mŕtvol, aby si dodal odvalu na to, čo ho ešte čakalo. Telo musí odvlieť preč a zakopať. Po pobyte v nemocnici bol na fyzickú prácu ešte stále slabý, preto nepripadalo do úvahy, aby manipuloval s celým telom. Z auta vybral krabicu s náradím.

Ranné lúče prebehli po jeho zarosenom čele. Telo bolo rozrezané a zakopané, zbraň hodená do rieky. Bolo mu zle od žalúdka, už dvakrát vracal. Nečakal, že to bude také ťažké. Napísať správu a poslať peniaze z neho robilo vraha rovnako ako priame zabitie, jeho žalúdok mu však teraz vysvetľoval, že toto bolo predsa len niečo viac.

Unavene zo seba stiahol igelitový odev a nasadol do auta.

Už teraz sa tešil, ako sa zahľbi do práce, a tak nebude myslieť na to, čo musel vykonať.

Vo výtahu firmy skolaboval a zosunul sa k zemi. Po otvorení dverí ľudia, ktorí chceli ísť na vyššie poschodie, začali vyplašene jačať pri pohľade na krv vytekajúcu zo všetkých jeho telesných otvorov. Len jeden z nich ležiacemu mužovi duchaprítomne podložil pod hlavu svoje menčestrové sako a začal vytáčať číslo záchranky.

Základný inštinkt

Jemné mrhosenie rozbíjalo obrazy budov odrážajúce sa v kalužiach. Unavene som kráčal po šedivých, vlhkosťou presiaknutých uliciach. V práci bola zase nuda – šéfovia podpísali novú zmluvu na nočné stráženie objektu jednej firmy, a sprevádzal som auto prevážajúce nejaké cenné dokumenty. Zamestnanie na prvý pohľad nebezpečné, no v praxi neskutočne fádne. Automaticky mi z pamäte vyskočili spomienky na staré časy, keď som chytal démonov a podobné paskudy...

Plechovku od Kofoly, ktorá na mňa provokačne zazerala z obrubníka, som nakopol s neopísateľnou radosťou i zlobou. Hliníkový chuchvalec zarachotil na premočenom betóne a zmizol za rohom. Najvzrušujúcejší zážitok dnešného dňa je preč, napadlo mi, keď som išiel ďalej a pohľadom pátral po porazenom obale od nápoja.

Hneď ako na nej spočinuli moje unavené oči, mi bolo jasné, že dnešný deň bude iný ako tie predošlé. Jej krása ostro kontrastovala s pochmúrnym okolím starých ošúchaných budov. Biela pleť pôsobila ako čarovná žiara

uprostred temnoty. Ženskosť a bezmocnosť podtrhoval mohutný démon, ktorý neznámu dievčinu ťahal do postrannej uličky.

Záležitosti s besmi už dávno prenechávam Bezpečnosti a aj na uliciach som sa naučil pozerať len správnym smerom. No tentoraz mnou lomcoval neochvejný pocit, že musím zasiahnuť. Pri pohľade na pôvabnú krehkosť čiernovlasej ženy vo mne explodoval takmer zabudnutý pud ochrancu.

Napriek všetkému tomu očareniu mi v mozgovej databáze nekompromisne vyskočila karta s údajmi o mojej manželke... a o mojom sľube, že do nadprirodzených záležitostí už nebudem zasahovať. A že spolu konečne založíme rodinu...

Ťaživý dupot dažďových kvapiek akoby naschvál zvýrazňoval nevyhnutnosť toho, čo bolo potrebné urobiť. Keď vzduchom zaplachtilo priškrtené zvýsknutie, už som neváhal ani sekundu. Stačilo niekoľko skokov a pár rýchlych hmatov a netvorove zovretie povolilo.

V nasledujúcom okamihu moje telo rozrážalo vodu na hrboľatom chodníku. S námahou som rozháňal tmavú hmlu,

ktorá ma po údere obostrela, a zviechal sa späť na nohy. Rozdráždená obluda mierila ku mne. Chvíľa sústredenia a z končekov prstov mi vyšľahol prúd mágie.

Plechový škripot sprevádzal démonove intímne zblíženie s neďalekým kontajnerom.

„Utekaj preč!“ rozkázal som krásavici pritískajúcej si ruku na ústa. Z jej výrazu nebolo zrejmé, či ju viac ovláda prekvapenie alebo strach.

„Vypadni!“ zreval som podstatne autoritatívnejšie, keď mi došlo, že zrejme nebude fanúšikom béčkových hororov – to by vedela, že obeť má v popise práce utekať.

„Vy ste čarodejník, ako v tom seriáli...“ preniklo ku mne cez jemný závoj dažďa. Dievčina strácala body za inteligenciu rovnako rýchlo ako ja trpezlivosť.

Vtedy ma však netvorove rozbehnuté telo doslova prilepilo na múr budovy. Rozďavená papuľa na mňa vrhla niekoľko silne zapáchajúcich slín. V poslednej chvíli sa mi podarilo pár dobre mierenými kopmi vymaniť z nedobrovoľného mileneckého objatia.

Do ďalšieho magického úderu som dal oveľa viac sily. Energia zapraskala priestorom, obludná postava vyletela do vzduchu a dopadla niekoľko metrov odo mňa, kde ostala ležať. Pach spálenej kože sa miešal s vlhkým vzduchom.

„To bolo super!“ Zvuk potlesku, nesúceho sa od ženských rúk, vo mne takmer odpálil nálož hnevu. Ovládol som sa však a rukou jej naznačil, aby nechodila bližšie. Na tento súboj som už minul priveľa energie – jediný spôsob, ako ju získať späť, bolo definitívne zničenie nepriateľa.

Ozvena mojej neslušnej nadávky však bolo to jediné, čo okrem mňa a dievčaťa v uličke ostalo. Démonovi stačila chvíľka mojej nepozornosti, aby sa vyparil. Kopnutie do mláky a rozprsknutie vody všade naokolo ma ani trochu neupokojilo. Vôbec nie priateľsky som zagánil na čiernovlásku, ktorá už stihla nasadiť prihlúply úsmev typu „urob mi dieťa, prosím.“ Moja zlosť výrazne strhla body aj z jej vizuálneho hodnotenia. Keď som ju prvýkrát zbadal, pred očami mi okamžite prebehlo prvých tridsať stránok Kamasutry. Teraz som mal pocit, že sa všetky moje fantázie rozpustili v chladnom daždi. Netvor bol preč a sním aj jediná šanca, ako dobiť moju silu, a tak zakryť známky môjho hrdinského zápasu.

Nevšímavo som prešiel okolo dievčiny a zamyslene kráčať domov. Nevedel som sa rozhodnúť, či bude lepší variant s bezbrannou starenkou alebo slepím dievčatom. Keď sa Erika ku mne v noci pritúli, budem potrebovať veľmi dobré vysvetlenie, prečo mi chýba energia...

Vtedy v Texase

Čakal som, kým príde chlapík, ktorého zabijem a následne zhrabnem odmenu. To bolo v poriadku. Striehnúť na obeť aj niekoľko hodín mi nikdy nejak extra nevadilo. Tentoraz však na tej prekliatej zaprášenej stanici čakali ďalší traja.

Očividne sa nudili. Hlavne tí dvaja sopliaci – dvojčatá. Preštiavali sa v tom, ktorý chytí viac múch do hlave revolvera. Tretí len ticho sedel v starom vŕzgajúcom kresle a počítal žlté kvapky zatuchnutej dažďovej vody stekajúce zo starej zbernej nádrže na streche.

Že vraj tímová práca! Keď mi to objednávateľ povedal, takmer som z toho vycúval. Čo som, kurva, nejaký pes, aby som behal so svorkou? Potom na stole vyrástla hrbka peňazí. Pekne veľká. Že vraj to je štvrtina a zvyšok mi dá po akcii. Málokedy dostanem niečo dopredu.

Zobral som to. Ved' v poslednej dobe nebolo do čoho picnúť, ani bodnúť, nieto ešte strelit'. V bohatších mestách sa stále viac dostávali do módy štramáci s drobnými bú-

čačkami či vrhacími nožmi, ktorí zabíjali čisto, potichu a lacno. Skrátka sráči, ktorí nemajú gule pozrieť smrti priamo do očí a najradšej útočia od chrbta.

„Hej, Štrkáč!“ oslovil ma rátač kvapiek. „O chvíľu je tu,“ rázne zaklapol strieborné hodinky a siahol po meči. Nikdy som takú zbraň nevidel. Číňania a Mexičania sa občas posekali svojimi šablami a mačetami, toto však bolo niečo úplne iné. Bol som presvedčený, že zvláštna zbraň ukutá z čierneho kovu pochádza z Európy.

Dvojičky prestali blbnúť s muchami, podišli k nám a nenápadne sa opreli každý o jeden stĺp verandy. Odpľul som si. Štyria po zuby ozbrojení chlapi na opustenej stanici nenápadnosť tohto druhu rozhodne potrebovali.

„Takže, Callahan, najprv útočí tuto šermiar a ja s bratom ho kryjeme, potom to zakončíš ty, jasné?“

„Takže, synak,“ precedil som cez zuby, „ešte raz na mňa prehovoríš takýmto tónom a vopchám ti brokovnicu do riti...“ Musel som ho uzemniť. Okrem toho ma kurevsky znervózňoval tento divný plán. Objednávateľ trval na jeho dodržaní...

Vlak sa vrátil do stanice, pričom rozvíril piesok a do pohybu sa dalo niekoľko vysušených kríkov. Mašina však nespomaľovala.

Rátač kvapiek len zdvihol prst a druhou rukou si odhrnul kabát, aby mohol lepšie uchopiť zdobenú rukoväť meča. Ja mám plášť prehodený cez dolámané zábradlie – človek v ňom vyzerá ozaj husto, občas však vie byť pri tasení zbraní pekne nepraktický.

Moje prsty pohladili pažbu Krásky. Jediná žena, ktorej som vždy rozumel. A ktorá rozumela mne. Vôbec jej nevadilo, že moja pravačka nepatrí k najrýchlejším na západe. V presnosti zásahu sme však boli zohratá dvojica.

Vlak zmizol, ostala len clona prachu.

Chlap, na ktorého sme čakali, nikde nebol.

Pevnejšie som zovrel pištoľ.

Ak tu dnes vôbec k niečomu dôjde, tak teraz.

Ten skurvenec sa objavil rovno pred nami. Elegantný sráč v čiernom obleku s pestovanými fúzikmi a dokonale utia-

hnutou viazankou. V mrazivom štýle Doca Hollidaya na nás s úsmevom uprel čierne oči zasadené do bieleho ksichtu.

Vzápätí mali dvojčatá prestrelené lebky a ich mozgy stekali po dreve stĺpov ako premočené zatykače.

Tasil som.

Tak ako tam s rozpaženými rukami stál, ma kopol takou silou a rýchlosťou, že som odletel ponad celú verandu, rozrazil práchnivé dvere a ocitol sa v budove stanice.

Počas môjho letu Kráska trikrát zaspievala. Nevedel som však kam, a či vôbec ho moje strely zasiahli.

Pozviechal som sa na nohy a pristúpil k oknu s chýbajúcim sklom.

Elegantný pištoľník práve s nezúčastneným výrazom v tvári prebodával mečom lebku rátača kvapiek. Cez ľavé oko až na druhú stranu do dreva verandy. Zabijak vzápätí zdvihol hlavu a pozrel priamo na mňa.

Strelil som ho dvakrát do hrude a raz do hlavy.

Bolo to, akoby ste sa tromi mrmlami snažili zmeniť smer Rio Grande.

Chlap bol zrazu pri mne. Nie pri druhej strane okna, nie vo dverách. Rovno predo mnou. Okrem toho oceľovým zovretím zvieral hlaveň mojej Krásky.

Nie s každou ženou to vyjde.

Preto treba mať vždy nejakú v zálohe.

Dvojhlavňová Beštia v mojej ľavačke zadunela.

Chlap bol náhle opäť na verande. Oknu chýbal už aj stredový kríž.

Zbadal som len nejasnú šmuhu a on stál opäť na nohách a po zranení nebolo ani stopy.

V ďalšej machuli sa rozplynul a bol znova dnu.

To už ale moja maličkosť trielila dolámanými schodmi na poschodie. Spomenul som si na fešákov, čo robia čistú a tichú prácu, pokojne aj od chrbta. Jediný chrbát, ktorý

bol teraz k dispozícii, bol môj, lebo som utekal...

Na poschodí som padol na koleno a okamžite prebil Beštiiu.

Uzáver zacvakol v tom istom momente, keď sa predomnou zhmotnilo protivníckove telo. V rukách mal opäť svoje rýchle revolvery.

Skočil som do strany a trhol spúšťou skrátenej brokovnice.

Zásah odhodil chlapa dozadu ku schodom, tentoraz však s oveľa menšou razanciou ako po prvýkrát. Viac som nevidel, pretože pri dopade na podlahu dosky podo mnou zaprašťali. Zrútil som sa rovno k vchodovým dverám. Beštia mi vypadla z ruky.

Vykotúľal som sa von ako nadrbaný šaman z típi. Meč zabodnutý v lebke môjho bývalého komplica na mňa hodil škodoradosný úsmev.

Chlpy na krku sa mi zrazu zježili, vzduch nasiakol zvláštnou sladkastou vôňou. Bolo len otázkou času, kedy ten skurvenec na mňa opäť zaútočí.

Dupol som topánkou po prebodnutej tvári a za sprievodu škripavého zvuku som zbraň z lebky vytiahol.

Išlo o sakramentsky zvláštny meč. Zazdalo sa mi, že záštitie v tvare démonickej hlavy zažiarili oči červenou žiarou. Chytil som meč za zdobenú časť a v otočke som ho hodil ako indiánsky oštep.

Tmavý kov zasvišťal vzduchom, slnko sa na ňom zablyskalo, kvapky krvi vytvorili čudné obrazce.

Muž v čiernom ostal pribitý na stene budovy. Nerozplynul sa, neurobil žiadny nadprirodzený pohyb. Len tam tak chrčal.

Zdalo sa, že je po všetkom.

Strelil som ho trikrát. Pre istotu. Guľky tentoraz do jeho tela jednoznačne prenikli a ostali v ňom.

Ten sviniar sa však napriek tomu ešte zmietať. Čierne oči mu zalievala krv, no on stále žil. Kopol som do neho, jeho telo ostávalo hmotné. Až vtedy mi došlo, ako veľmi ma serie, že ma tento štramák takmer dostal. Po toľkých

rokoch, čo zabíjam tých najhorších vagabundov, som sa takmer posral z jediného chlapa. A je úplne jedno, že to ani nie je človek.

Vošiel som do stanice a z pomedzi polámaných dosák vylovil Beštiu. Nové náboje dychtivo zapadli do oboch komôr.

Prepichnutý chlap škaredo zagánil na dvojicu hlavní, keď som mu zbraň pritisol doprostred čela. Zrazu mi došlo, že ani neviem, čo povedať, aby to nevyznelo, že si chcem dodať guráž. Tak som len stlačil spúšť. Na doraz.

Obe hlavne vybrechli svoje posolstvo. Až potom som si uvedomil, že aby mi dali zvyšok peňazí, potrebujem jeho hlavu.

A kurva.

Pocit

Zrazu mám pocit, že som mŕtvy. Ten pocit je nevysvetliteľný, ale má takú intenzitu, že mi vibrujú všetky vnútornosti. Je to presne, ako po divokej narodeninovej party. Keď napäto čakáte na deň, kedy zavolá inkriminovaná dievčina a oznámi, že *to* dostala, a všetko je v pohode. Teraz aj ja čakám, že sa niekto ozve a povie, že som úplne O.K. Že je absolútne normálne, keď človek nemá tep a jeho hrudník je nehybný ako obesný dôchodca.

Nikto však nezavolať, a mne neostávalo nič iné len sa s tým zmieriť. Na to, že som vlastne nežil, bol môj výzor prekvapivo v pohode. Tkanivá nestrácajú farbu ani pružnosť, orgány navonok fungujú rovnako ako predtým. Pravdu povediac, trochu mi aj odľahlo – bol som na tom pomerne dobre, keď vezmeme do úvahy, že zo mňa mohol byť nejaký stupídny duch alebo hnijúci zombie.

Rozhodol som sa, že moja premena musí ostať tajomstvom. Lebo ak by to vyšlo najavo, nastal by pekný humbug. Moji rodičia sú strašní suchári a pre niektoré veci nemajú skrátka žiadne pochopenie.

Pátral som na internete, dokonca aj v knižnici. Zombíci, upíri, zmŕtvychvstanie, prevtelenie... nič z toho mi nesedelo. Vyzeralo to, že je zo mňa nový druh. Niečo ako umŕtvený smrteľník. Znie to hrozne, čo?

Tak ako sa mi spočiatku rýchlo darilo vyrovnat' s danou situáciou, tak rýchlo na mňa doľahli depresie a nervozita. Nešlo priamo o fyzickú stránku môjho *nebytia*, pretože som sa vlastne cítil slobodnejší než kedykoľvek predtým. Ale otázka, čo so mnou je, bola príliš osobná, aby mi nenaháňala strach. V noci som nemohol spať, jedlo som do seba pchal len z povinnosti.

Bolo otázkou času, kedy si moje vnútorné rozpoloženie všimnú rodičia. Mama síce už pár krát spomenula, že po dome chodím ako bez duše, ale až teraz na mňa začali pozerať tým hlúpym podozrievavým pohľadom. Pretváрка ma stojí priveľa námahy, preto pomaly očakávam trápne rodičovské otázky ohľadom mojej sexuálnej orientácie. Nemá vojna pretrváva a ja začínam mať pocit, že možno tušia pravdu. A možno si to len namýšľam, aby som sa nezbláznil...

Ďalšie ráno som mal poriadne husté. Keď otvorím oči,

stoja nado mnou dvaja neznámi chlapi v akýchsi unifor-
mách. Nech všetko, čo potom nasledovalo, prebehlo hoci-
jako rýchlo, stihli ma utvrdiť v tom, že ku mne necítia ani
náznak sympatií. Prvému som zlomil obe ruky a druhý
ostal ležať cez prevrátenú stoličku s budíkom zlúčeným
s jeho hlavou.

Vybieham z izby. Takmer som narazil do otca, ktorý
v ruke zvierá paralyzátor. Zarazene zastavím. Otcova
zbraň ma minula len o vlások. Skok stranou pred jeho
útokom ma dostal do kúpeľne. Do úderu na vyrazenie
plastového okna som dal všetku moju zlosť. Bolo mi
jasné, že rodičom došlo, že so mnou niečo nie je v poriad-
ku – a rozhodli sa to riešiť. Normálny človek by zobral
svojho syna do poradne alebo na nejaké hlúpe skupinové
sedenie. Moji milovaní rodičia však majú radšej razan-
tnejšie metódy. Nenávidel som ich.

Dopadám na pestovaný trávnik. Mohutný svalnáč po mne
skočil ako nadržaný orangutan po samici. Zvalí ma na
zem a zovrie mi ruky. Moje kolená nekompromisne bom-
bardujú masívny chrbát v menčestrovom saku. Keď zo-
vretie povolí, prevalím sa nad svalovca. Na hánky mi vy-
strekne krv. Pri prasknutí jeho nosovej kosti cítim radosť
ako pri kúpe prvého Playboya.

Vyskočím na nohy. Chcel som sa dostať do garáže – k môjmu skútru. Okolo trávniku však stojí trojica Orangunových priateľov. Usmievajú sa. Nevieť či sa vysmieľajú mne alebo chlapovi s rozbitým nosom. Keďže zvierali v rukách zbrane, bolo mi to úplne jedno.

„Po dobrom to nepôjde. Našite to doňho,“ odporňý mužský hlas splynul so zvukom výstrelov.

Mojím telom zalomcujú kŕče, ostávam ležať na tráve.

Matne rozoznávam siluetu mojej matky. „Vôbec nie som spokojná!“

Vedel som si predstaviť tie jej vypleštené oči, keď sa hnevala.

„Nebojte sa, ešte je v záruke,“ odpovie jej neznámy hlas.

Bezpečnejší svet

P.J. stál vo svojej nenápadnej kancelárii, ktorá vôbec nenaznačovala, že je najbohatší človek v meste. Pozoroval svoj odraz v okne potiahnutom fóliou. Vonku sa stmievalo, svetlo svietilo už len v jeho kancelárii. S mierne narcistickou hrdosťou na seba hľadel a ľutoval sa.

Premýšľal nad svojou samotou. Žena, s ktorou žil, ho nedávno opustila a on s tým nemohol nič robiť. Neznášal pocit bezmocnosti. Bol riaditeľom prosperujúcej firmy, všetci sa na neho dívali s úctou a pokorou. Okrem nej. Len tak sa zbalila a odišla.

Podišiel k stolu a do kufríka začal ukladať papiere, ktoré chcel doma ešte preštudovať. Ako sa načahoval za jedným spisom, tvár mu pokrčil výraz bolesti.

Ešte aj na túto bolesť ostal sám! Nedávno ho prepadli a on musel ostať pár dní v nemocnici. Navštívilo ho len niekoľko vedúcich oddelení firmy. Ona mu ani nezavola-la...

Dvere na jeho pracovni sa zrazu otvorili. Uvidel troch maskovaných mužov so zbraňami v rukách.

Ľavačka stlačila bezpečnostné tlačidlo, pravačka tasila pištoľ. P.J. už nikdy nemienil nič riskovať.

Ešte predtým ako okolie jeho stola ohraničil priehľadný kryt, stihol zastreliť jedného ozbrojenca.

Spříška olova prichádzajúca od nepozvaných návštevníkov pokropila už len ochranný valec vytvorený okolo riaditeľa. Ten len s námahou potlačil nutkanie vystrčiť na nich prostredník.

Nenávistne na seba pozerali. Jeden z maskovaných mužov zhodil z pleca tašku a vytiahol z nej malý balíček trhaviny. Po rozbalení začal plastickú hmotu priliepať na priehľadný štít.

P.J. odsunul stoličku a postavil sa na vyznačený priestor. Keď sa vrátil z nemocnice, mal problémy s chôdzou a používal vozík. Preto si nechal nainštalovať výťah, ktorý ho vyvezie do rokovacej miestnosti priamo nad ním. Otvor v strope sa uvoľnil a plošina začala stúpať.

Tentoraz sa neubránil – vztýčený prst jasne symbolizoval, čo si o nich myslí.

Hneď ako sa ocitol o poschodie vyššie, si začal nadávať, že dole nechal kufrík, v ktorom mal komunikátor. Udalosti však nabrali prirýchly spád...

Ochranný kryt bol montovaný tak, aby pri jeho spustení dobehla ochranka. Teraz, večer, však strážcovia už vo firme neboli. O bezpečnosť budovy sa staral automatický ochranný systém. Ktorý však očividne nebol pre neželaných návštevníkov žiadny problém.

S námahou sa rozbehol ku dverám vedúcim do vedľajšej kancelárie. Odtiaľ bolo možné vyjsť priamo na schodisko a ním do niektorého z oddelení, odkiaľ môže v relatívnom bezpečí zavolať pomoc. Pri každom pohybe preklínal doktorov, že neodviedli lepšiu prácu. A aj seba, že akurát včera vyhodil bodyguarda.

Do dverí, ktoré práve pootvoril, sa zavrtal projektil. Boli za ním. Vyplašene skočil na zem a nešikovným kotrmelcom sa dostal do pracovne. Nečakal, že budú takí rýchli. Vchod za sebou zatarasil prevrátením skrine a druhými

dverami vyšiel na schodište. Pri pohľade na zubaté schody ticho zaúpel a začal schádzať dolu. S ľútosťou si spomenul na časy, keď ho ešte nepoznala celá republika a nikto sa ho nesnažil zabiť...

Kým zvládol zísť na nižšie poschodie, jeho prenasledovatelia prešli cez zatarasenú kanceláriu.

P.J. pritisol telo ku stene a vytiahol zbraň.

„Zbytočne utekáš!“ rozliat sa priestorom schodiska hlboký hlas znásobený ozvenou. „Žiješ z nešťastia ostatných, a preto umrieš. Ak ťa nedostaneme my, tak ďalší po nás...“

P.J. neveril vlastným ušiam. On, že žije z nešťastia ostatných?!

„Ja som najsilnejší pilier tejto spoločnosti! Vďaka mne sa ľudia môžu bezpečne pohybovať po uliciach! Ja...“

Strelba ho donútila hľadať útočisko mimo schodov. Cez protipožiarne dvere sa dostal na poschodie, kde boli rozmiestnené jednotlivé oddelenia. Vrhol sa do najbližšej kancelárie a schmatol zo stola komunikátor. Na tiesňovej

linke bleskovo objasnil svoju situáciu a zložil. Sadol si na zem do rohu miestnosti a s namierenou pištoľou čakal.

Ešte stále v ňom lomcovala zlosť z rozhovoru na schodoch.

Veď vďaka nemu si ľudia môžu aspoň privyrobiť. Im krv chýbať nebude a ešte aj dostanú zaplatené... Aký problém humánosti? Veď nikomu nezakazuje, aby prestali dávať svoju krv klasickým nemocniciam. P.J. musel politikom krvopotne vysvetľovať, že nie je ani konkurenciou pre transfúzne stanice - veď kto daroval krv dobrovoľne a zadarmo doteraz, bude v tom pokračovať aj ďalej. Jeho firma podchyť predovšetkým „darcov“, pre ktorých je motíváciou odmena.

„Už sme tu!“ zaznel spoza dverí druhý, mierne chrapľavý hlas. „Je na čase to zabaliť.“

P.J. už pri nedávnom útoku uvažoval, že za tým mohlo byť niektoré zo združení, ktoré zničením firiem ako je jeho, chceli docieľiť „vykúpenie“ ľudskej rasy. Boli takí krátkozrakí, že nevideli, ako tento druh podnikania prospieva celému systému. Veď tak to fungovalo vo Francúzsku, Anglicku, dokonca aj v Rusku. Pretože len kým bude

možné voľné obchodovanie s krvou, budú problémy spojené s vampirizmom riešiteľné. Vďaka nemu sa minimalizovali všetky tie prepadnutia v tmavých uličkách. O organizovanom love už nebolo vôbec počuť. Premenení už stratili výhovorku, že nemajú legálnu možnosť získať krv. P. J. vytvoril bezpečnejší svet...

Nepriehľadná sklená výplň dverí sa rozsypala na malé čiastočky. V otvore sa objavil jeden z maskovaných mužov.

P.J. namieril a vystrelil. Netrafil. Zato trafili jeho.

Nastalo ticho. P.J. pozoroval svoju krv na fóliou potiahnutom okne. On sám nezamestnával žiadneho upíra, ale sklá zabraňujúce prieniku UV žiarenia robili firme medzi zákazníkmi dobré meno.

Do kancelárie vletela dymovnica. P.J. vedel, že sa blíži koniec. Taký ako on však nekončia skrčený v kúte! Zovrel zbraň a tackavo prebehol miestnosťou.

Rozrazil rozbité dvere. Vystrelil naslepo, až potom si všimol, že útočníci ležia na zemi.

„Toto už nebudete potrebovať,“ vysoký muž v tmavom oblečení mu elegantne vytrhol zbraň z ruky.

P. J. sa zviezol na zem a ticho krvácal.

„Zachytili sme vaše volanie na tiesňovú linku,“ povedal neznámy. „Ste pre nás príliš dôležitý, aby sme dovolili vaše opätovné vystavenie riziku.“

P.J. mlčal. Nikto po ňom nestrielal a bol stredobodom pozornosti - to mu robilo dobre. Vedť aj tak vedel, prečo mu poslali pomoc.

Ešte nedávno bol na spadnutie „Projekt eliminácie“. Vláda chcela jednou veľkou akciou zlikvidovať väčšinu upírov. Stačilo vyhlásiť stav ohrozenia, ako to už spravili Maďari či Nemci. A mnoho spolkových hlásajúcich, že premenení už nie sú viac ľuďmi, sa nevedelo dočkať. Nebola by to prvá a zrejme ani posledná genocída v našich dejinách.

Po spustení celoštátneho výkupu a predaja krvi sa našťastie dostavili prvé „bezpečnostné výsledky“ a keď už nie aktivisti tak aspoň politici sa začali ako tak upokojo-vať...

Dlháň sa k nemu zohol a preskúmal jeho zranenie. „To bude v poriadku, postaráme sa o vás.“

Kráčal po chodbe svojej firmy. Všetci sa mu úctivo zdravili a oslovovali ho pán riaditeľ. Všetko bolo v poriadku. P.J. mal však na tvári o niečo nadradenejší výraz ako inokedy. Mal na to nárok. Nikto z jeho zamestnancov ani netušil, aký rituál musel podstúpiť, aby ochránil celú spoločnosť.

Teraz už presne vedel, ako zabezpečiť, aby sa vrátila. Všetko je len otázka motivácie. Keď bude aj ona premenená a on bude jej výhradný dodávateľ, taký vzťah už nemôže zlyhať.

Vošiel do kancelárie, pohodlne sa usadil v kresle. Z kufríka vytiahol komunikátor. Bude si musieť objednať bezpečnostnú fóliu pre svoj byt i auto.

Len ďalší konflikt

Pozoroval som ich zo strechy už od rána. Obe skupiny naberali na veľkosti, na kvalite výzbroje aj na zákernosti. Skúmali priestor medzi budovami poškodenými už predošlými stretmi, niekoľko členov na oboch stranách sa pokúšalo infiltrovať do nepriateľských radov, nastavili dokonca niekoľko nášlapných mín.

Na Ottawskú zmluvu všetci kašľú...

Z mojej vysielacky zavesenej na kľučke hrdzavých strešných dverí zazneli strohé informácie. Že armáda je zamestnaná inými konfliktmi, niekde pri Komárne a Dunajskej Strede a že prezident Gašparovič zvolal tlačovku, kde oznámil, že extrémizmus nestrpí ani na jednej strane a je pripravený povolať aj ťažkú techniku. Po otázke novinárov, že prečo to už nespravil po atentáte na predsedu vlády, konferencia skončila.

Bolo zaujímavé sledovať, ako obyčajní ľudia bývajúci v okolí zvažovali, na ktorú stranu sa pridať. Po zavraždení premiéra sa v celom pohraničí značná časť slovenského

obyvateľstva pridala k Maďarom, no Ficovu funkciu národného buditeľa s prekvapivou bravúrnosťou prevzal minister kultúry Maďarič. Ľudia opäť začali veriť v nezlomného vodcu, takže aj teraz boli sily minimálne vizuálne vyrovnané. Vždy mi prišlo divné, že nikomu nevadí úsmevnosť ministrovho priezviska...

Konečne sa pustili do seba.

Slováci so značnou (a patetickou) inšpiráciou Statočným srdcom, Maďari klasickými (a praktickými) tureckými vpádmi. Zaznelo aj niekoľko výstrelov, ale všetci rýchlo pochopili, že zastrelenie súpera nemá v sebe ten správny závan boja za národ a spravodlivosť. Nože a sekery majú oveľa lepšiu výpovednú hodnotu o ich odhodlaní...

Vzhl'adom na rôznorodosť zloženia oboch skupín, kde dôchodcovia len tak-tak dobiehali za rozjarenými mladíkmi, vyšiel začiatok lepšie Maďarom, lebo sa držali viac pokope.

Tušil som takýto vývoj, no teraz ma viac zaujímali celtové stany oboch veliteľstiev. Bolo už štandardom, že na takýchto bojiskách sa postavili prístrešky pre „veliacich dôstojníkov“, ako to všetci radi nazývali. V podstate šlo len

o to, aby bol niekto označený za toho najdôležitejšieho, aby sa mu následne mohli pripísať zásluhy.

Aj ja som kedysi velil takýmto skupinám. To bolo však ešte pred tým, ako sa rozpútala *skutočná* vojna. Výcvikové tábory, partizánske boje, sabotáže maďarských podnikov... teraz som už ale myslel viac na seba. Hej, už mám po tridsiatke...

Dnes bojovať budem. Bude to však za mňa, za moje peniaze, ktoré mi sľúbili.

Posledný krát som skontroloval externú kostru mojej kombinézy a skočil. Rovno zo strechy paneláka do davu podu mnou. Nieže by mal zoskok až taký efekt z bojové hľadiska, ale bolo to vizuálne pôsobivé.

Vletel som medzi mojich slovenských bratov ako anjel... Nuž, aj takéto prirovnania mi v zápale boja napadajú...

V oboch mojich rukách sa zjavili meče a hneď sa dali do práce. Vďaka kostre môžem skákať a udierať niekoľko násobne silnejšie ako moji protivníci, ktorých najväčšou prednosťou bolo odhodlanie. Maďarské hlavy padali, črevá vyliezali, krv striekala. Dokonalé umenie likvidácie

plné ladnosti, róznosti a koordinácie, ktoré historici označia nechutne strohým pomenovaním *masaker*.

Ide to ľahko, ale pomerne rýchlo som sa zadýchal, o štípaní krvi v očiach ani nehovoriac. Keďže okrem podpory našich mám aj dôležitejšiu úlohu, vydal som sa za ňou.

Moje meče rotujú vzduchom ako obrý ventilátor a ja si v rozpore s vojenskou etikou razím krvavú cestu k veliteľskému stanu. Slováci jasajú, keď vidia, čo dokážem, a vehementne zabraňujú nepriateľovi, aby sa o mňa zaujímal aj vtedy, keď už som za ich líniou. Konečne je tu spravodlivosť.

Pred stanom maďarského veliteľa stoja dvaja uniformovaní a dokonale vyzbrojení holobriadkovia. Presne takí, čo vás kedykoľvek bodnú od chrbta. Presekol som ich jedným švihom.

Keď som odhrnul plachtu, ten, čo sedel dnu, mohol ešte vidieť, ako sa ich telesné schránky prelamujú na dve časti.

Tak som tu. Prekvapuje ma, že zase celkom dosť dychčím. Naozaj najvyšší čas nájsť nejaké pokojné miesto na

život. Asi skúsím Novú Germániu, Turci si tam už vraj spravili s Nemcami poriadok.

Pre začiatok zapichnem do veliteľa pohľad. Keď nevidím primeranú reakciu, zdvihnem meč. A on na mňa ďalej uprene hľadá a s pokojom budhistického mnícha mi dáva ponuku.

Som z toho trochu zmätený. Očakával som jachtajúceho politika, ktorý vôbec nemá prehľad, ako to v tomto svete chodí. Presne taký tučniak bez zmyslu pre česť bol totiž v tom prístrešku na druhej strane.

Tento, to je iná liga. Vojenské vystupovanie, odhodlanie umrieť a taška s úhladne uloženými bankovkami.

Taký mi bol sympatický, že som pri ďalšom rozhovore plynulo prešiel do maďarčiny.

Nebolo čo riešiť, dohodli sme sa. Koniec koncov, Maďarič mi vždy prišiel trochu divný...

O chvíľu som už kráčal opäť k bojisku, len tentoraz z druhej strany. Pevne som zovrel rukoväť zbraní a rozbehol sa - chcel som to mať čím skôr za sebou. Jediné,

čoho som sa obával, bolo, aby na mňa nezaútočili vlastní.

Druhov ochrana

Všade okolo Mildera sa povalovali mŕtve telá. Przdn schránky postriekan krvou. Videl uŕ vŕelio, ale niečo taketo poznal len zo starych záznamov v kniŕnici. Jeho mozgu chvlu trvalo, kým spracoval masaker navôkol. Bolo mu jasn, ŕe s jeho kariérou je koniec.

„... problémy stále pretrvvaju. Dochádza stále k väčšiemu množstvu stretov medzi pôvodnými ŕivoichmi a kolonistami. Ldia bubnuj na poplach a poŕaduj okamŕit rieŕenie situácie. Kompetentn by mali naozaj konao najsko, pretože je len otázkou času, kedy sa stane nejak neŕstie. Vedo je dleŕitejŕie ako ludsk ŕivot?“ redaktorka rannch správ vystrhala scitn pohľad a rozlúčila sa s divákmi.

„Dnes ideŕ s tm podnikateľom?“ spýtala sa Mildera manŕelka.

„Hej. Nestham, najem sa cestou,“ odpovedal a narýchlo

si balil výstroj. Nemal rád stres. Keby išlo o bežný pracovný deň, ani by ho nenapadlo, aby vynechal pokojné raňajky.

„Tak sa snaž zapôsobiť, nech nemusíme v tejto diere tvrdnúť ďalší rok.“

Neodpovedal, dobre vedel, že jeho žena neznáša toto mesto, vlastne aj túto planétu. Ona by bola najradšej niekde vo veľkomeste plnom obchodov a večierkov. Ale to on sám ju takému životu privykol. Keď sa spoznali, pracoval s riadne veľkými sumami peňazí. Vďaka tomu bol stále v centre spoločenského a mediálneho diania. Teraz nemohol povedať, že by trel biedu, ale už to bolo o ničom úplne inom. Na dobré sa ľahko zvyká... Navyše ho škrelo, že ho zrazu množstvo bývalých partnerov ignoruje. Podchvíľou sa v duchu hecoval, že keď bude opäť na výslní, musí so svojimi právomocami narábať opatrnejšie, aby si našiel svoju potrebnosť po omnoho dlhšiu dobu.

Pobozkal ženu a vyrazil na lov.

Milder na Zem IV vlastne nikdy ísť nechcel. Bolo mu

však jasné, že musí ostať v nejakej verejnej funkcii, aby sa na neho úplne nezabudlo. Preto vzal miesto na tejto planéte. Bol riaditeľom tunajšej organizácie ochrany prírody zriadenej pri OSN. Medzi environmentálnymi združeniami nebol v minulosti práve obľúbený, no vďaka niekoľkým starším známostiam dokázal vo funkcii šéfa zotrvať. Veď to boli práve veľké finančné skupiny, kto zafinancovali prvotnú kolonizáciu Štvorky a s nimi mával kedysi nadštandardné vzťahy. Aj preto pevne dúfal, že sa preňho časom nájde niečo adekvátnejšie.

„Kedy tam už budeme?“

Vysoký tlstý muž vedľa neho sa celý triasol nedočkavosťou. Bol to lovec a Milder ho mal dnes sprevádzať. Nieže by lov súvisel s ochranou prírody, ale tentoraz išlo o tzv. ochranný odstrel chráneného druhu. Na planéte bolo pomerne málo živočíchov, a tak väčšina bola vyhlásená za chránené. Lovecký zväz síce každoročne dostávali výnimky na zníženie počtu nebezpečných jedincov, no keď išlo o takýto odstrel, vždy dochádzalo ku komplikáciám. Lovci totiž vyčkávali, kým korisť bude mať dobrú trofej, šťavnatejšie mäso, prípadne čakali na hosťa, ktorý im za umožnenie lovu zaplatí čo najviac. A tak sa stávalo, že povolenie na odstrel stratilo platnosť a početnosť problé-

mových jedincov neklesala.

„Už len pár minút do pristátia, potom budeme musieť ísť pešo, aby sme ich nevyplašili.“

Tučný chlap pozrel na hodinky. „Dúfam, že ste to tam poriadne prikrímili, nemám čas vysedávať...“

„Určite budete spokojný.“

Vzhľadom na množstvo sťažností obyvateľov, ktorí sa stále častejšie stretávali s tunajšími zvieratami, minister životného prostredia rozhodol, že na odstrel dohliadne priamo riaditeľ. Milder ministra vyslovene neznášal. Nepáčilo sa mu, že má na Štvorke takú veľkú moc. Nebola tu totiž ešte poriadne rozbehnutá ťažba ani výstavba, a tak sa Zem IV nateraz stala Mekkou ochranárov a vedcov. A Milder bol teraz jedným z nich...

Predtým pracoval na Dvojke ako riaditeľ lesného podniku. Obchod s drevom a zverinou tam bol slušným biznisom. Kým zvieratá a stromy nezačali nadnárodné asociácie vyhlasovať za ohrozené. Už vtedy ho chceli rôzne ekologické združenia potopiť, ale nepodarilo sa. Aspoň nie úplne. Z jeho bývalého pôsobiska síce napokon vznik-

la prírodná rezervácia, ale on ostával naďalej v hre. Aj preto zobral tento flek, aby sa svojim odporcom vysmial do tváre. Teraz musel navonok hrať formu seriózneho ochranára, ale stále bol presvedčený, že to, čo niektorí jeho aktuálni kolegovia považujú za chránenie prírody, je totálny nezmysel. Ved' aj na Jednotke všetci fňukali, keď nejaká ťažbárska firma zničila chránený biotop alebo zlikvidoval pár druhov. Ved' je úplne normálne, že niektoré živočíchy a rastliny vymierajú na úkor iných, tak to bolo vždy. Práve Jendotka to všetkým ukázala. Ľudia chceli všetko chrániť a potom prišiel jeden asteroid a bolo vymaľované.

Mildera ešte teraz chytala triaška, keď si predstavil koľko prírodného bohatstva tam ľudia chránili a koľko zdrojov sa tak nemohlo využiť. Nakoniec ich aj tak všetky zničil padajúci kameň. Keby to bolo na ňom, dal by všetok ušlý zisk uhradiť tým, čo sa priväzovali o stromy a blokovali bane.

Ráno v správach hovorili, že už aj tu na Štvorke začali so zberom druhov pre vytvorenie Archy. Tak aký problém? Všetko sa bude dať vyklonovať.

„Je to tu asi o dosť nudnejšie ako na Dvojke, čo?“ skon-

štatoval lovec.

„Človek sa musí prispôbiť.“ Muža vedľa seba poznal z niekoľkých poľovačiek. Milder ako bývalý riaditeľ mal pod palcom aj lovecké hotely a zvernice, kam pozýval tých najvhodnejších ľudí. „Už sme tu.“

Muži vystúpili z tryskoptéry a obliekli si ochranné odevy. Milder pre istotu pozrel na displej navigácie a ukázal smer. „Tadiaľto.“

Mali šťastie, samica s dvomi mladými sa krmila potravou, ktorú dal Milder nasypať všade po okolí. Niektorí aktivisti tárali o tom, že práve prikrmovanie učí zvieratá, aby sa nebáli človeka. Ale on vedel, čo funguje. Odpady z pečivárni a pražiarní už na Dvojke vždy využil do poslednej omrvinky. Povolenka sa vzťahovala len na tri jedince, preto bolo treba odlákať pár kusov bokom, tak ako sa to podarilo aj teraz.

Lovec nečakal na pokyn a vystrelil. Matka padla. Milder sa nadýchol, ale napokon nič nepovedal. Z humaného hľadiska mali vždy najprv strieľať na mláďatá. Lenže vtedy môže matka stihnúť ujsť, a to by bola škoda. Navyše mladé ostanú po prvej rane väčšinou úplne zmätené, takže

po padnutí matky sú ešte ľahšou korisťou.

Mlád'atá nikam neušli. Nestihli. Milderovi, ani nevedel prečo, napadol jeden citát. *Lov nie je šport. Pri hre musia obidve strany vedieť, že sa hrá.*

Obaja muži vymenili muníciu za náboje s gumenými projektilmi. Podľa predpisov mohli na prípadné dobiedzanie rozčúlených samcov reagovať len takýmito strelami. Vlastne, len jeden z nich vymenil náboje. Keď lovec, začul lomoz ostatných zvierat, vybehol proti nim. A strieľal ostrými hlava-nehlava. Zopár sa ich zmohlo na značne smiešny odpor, ale ich zbrane nemali šancu preniknúť moderným loveckým štítom. Vedci vraveli, že tieto prostoduché tvory ešte nedokázali vyrobiť ani len parný motor...

Milder vedel, že lovec sa spolieha na to, že situáciu spoločne uhrajú na takzvané bezprostredné ohrozenie. Tak to kedysi robili pri gorilách a medveďoch. Stačí vypísať niekoľko formulárov... Milderovi bolo jasné, že tentoraz bude podobný postup o niečo komplikovanejší, ale až o chvíľu mu došlo, o aký veľký problém pôjde. Bol to ten moment, keď nad nimi zakrúžila novinárska vzducholod' a začala celý masaker nahrávať.

Doriti! A toľko sa snažil, aby počas svojho tunajšieho *prechodného* pôsobenia nevznikol žiadny rozruch! Začal tušiť, že po tomto ho novinári i minister roznosia na kopytách. A tentoraz ho nepodrží ani zvyšok z jeho vplyvných známych.

Všade okolo Mildera sa povalovali mŕtve telá. Bolo mu jasné, že s jeho kariérou je koniec.

Stiahlo mu hrdlo úzkosťou pri predstave výrazu na tvári svojej ženy, keď toto uvidí vo večerných správach. Ona v okamžiku pochopí, že ich spoločenská pozícia bude minimálne na niekoľko rokov absolútne nulová... Práve premýšľal, že miesto návratu domov sa pôjde opiť, keď dostal náhle vnuknutie.

Zrazu pred sebou videl novú cestu. Keďže Jednotka je pasé, Dvojka melie z posledného a Trojka je len priemerne výkonná rafinéria, bolo viac než isté, že aj tu bude potrebné čím skôr rozbehnúť priemysel. Momentálne však ide o raj pre aktivistov a ochrancov prírody. A s týmto problémom sa bude treba vysporiadať.

Vytiahol služobnú pištoľ a po krátkom zamierení strelil

vyvádzajúceho lovca odzadu do krku. Krv i zuby vyleteli von, telo s rozďavenou čeľusťou padlo k zemi.

Milder pochopil, že vzhľadom na kompromitujúcu nahrávku budú musieť finančné skupiny aj politici verejne odsúdiť takéto likvidovanie pôvodných druhov. Keby to chceli nejako uhladiť, média by hneď vytiahli staré báchorky o predošlých genocídach. Pre zabehnutie biznisu je potrebný predovšetkým pokoj na scéne. Svojím impozantným ochranárskym zásahom im s tým značne pomohol. Ukázal, že tunajšia garnitúra si vie s problémami poradiť, vie okamžite potrestať vinníkov. Správny chlap na správnom mieste. Konečne si ho zase všimnú. Už im stačí len pripomenúť, že je stále ich človek. Aktuálny post riaditeľa ochrany prírody zrazu nebol až taký zlý východiskový bod pre jeho ďalšiu kariéru.

Začal sa usmievať.

Spojenie

Detektív Dušan Jílek sa zobudil, a opäť raz jeho prvá myšlienka patrila Zubáčovi. Čo tak asi ten bastard práve robí? Policajt nenávidel tohto šialenca z celej duše. Uplynulé dva roky nerobil nič iné, len pátral po ňom. Napriek tomu mladý vrah stále unikal spravodlivosti. Nedávno sa v susednom kraji odohralo brutálne znásilnenie, ktoré presne zapadalo do jeho zvrátených praktík. Vraj išlo o desaťročnú neter vplyvného podnikateľa. Zubáča si zjavne objednala konkurencia. Oficiálne išlo, samozrejme, o prípad s neznámym páchatelom, ale Jílek bol presvedčený, že v tom prípade je niečo smerujúce práve k Zubáčovi.

Policajt vstal z postele, ktorá silno zavrzgala. Žena mu toľkokrát hovorila, aby s tým odporným škripavým zvukom niečo spravil... Eva si podráždene pretiahla prikrývku cez hlavu a pri tom vystrčila svoj objemný zadok spod periny. Už to bola nejaká doba, čo pribrala asi dvanásť kíl a postupne rezignovala na skrývanie kilogramov do nočnej košele a spala nahá. Pohľad na tučnú manželku už Jílka neodpuďzoval. To mal za sebou. Teraz

už necítil nič. Išiel do kúpeľne a začal si čistiť zuby.

Zubáč otvoril oči a pozorne sledil po byte. Spal v kresle a hneď, ako sa prebral, mal dokonalý prehľad o stave svojho zatuchnutého príbytku. Uškrnul sa, ako vždy pri spomienke na detektíva z oddelenia vražd. Presne vedel, čo Jílek práve robí. Myslí naňho, na Zubáča. Pretože má z neho strach. Zubáč sa mu pred pár dňami pripomenul pohľadnicou. Bavilo ho pohrávať sa s detektívom, pretože to bol niekto, kto dokázal čítať odkazy, ktoré nechával na miestach činu. Niekto, kto mal šancu doceniť jeho ume-
nie...

Veźmite chlapovi syna a veźmete mu minimálne polovicu ži-
vota. Tak nejako sa to hovorí, a tak nejako to aj je. Jílek
o tom vedel svoje. To, že donedávna tak zbesilo pátral po
Zubáčovi, súviselo práve so smrťou jeho syna. Od straty
potomka už ubehlo zopár rokov, ale on mal stále problé-
my zmieriť sa s tým. Zubáčove vyčíňanie skrátka nedovo-
ľovalo, aby sa to všetko stalo len *nešťastnou minulosťou*,
ako tomu hovoril jeho doktor.

Zazvonil mobil a Jílek ho okamžite zodvihol. Bol to kolega z práce.

„Práve nám volal operačný, máme tu vraždu. Jednu z tých krvavejších... Máme ísť k šéfovi, tak pohni zadkom.“

„Fajn.“ To bolo všetko, čo detektív povedal. Bol stále viac presvedčený, že ľuďom zo všetkej tej ponovembrovej slobody úplne šibe. Vedť väčšina jeho prípadov po revolúcii bola z kategórie *tie krvavejšie*. Nenáhľivo vyšiel z bytu a starým rozhegánym výťahom sa zviezol do špinavého suterénu. Práve z vrecka vyťahoval kľúč od auta, keď po ňom skočil vychudnutý, vysoký mladík. Okrem nenávisťného šklábu bola jeho tvár znetvorená zažltnutými krivými zubami.

Dušan Jílek sa neprebudil v opustenom sklade ani odľahlom lese. Prišiel k sebe rovno vo svojom byte, vo svojej posteli. Ruky mal zviazané za chrbtom, v ústach cítil akúsi guľatú umelú hmotu. Na bruchu a v rozkroku cítil teplo. V prvom momente mu napadalo, že sa počúral. V druhom momente ho premkla hanba, že sa pošťal práve

pred Zubáčom. Až potom pozrel dolu. Vlhké teplo sálalo zo žltej hmoty, ale moč to určite nebol.

Pre istotu, aby nedošlo k nejakému nedorozumeniu, mu Zubáč zamával odseknutou rukou jeho manželky. „To je jej tuk,“ skonštatoval vrah.

Okolo plastového rubíka začali Jílkovi vytekať zvratky, z očí sa mu vyvalili slzy. Policajt bol presvedčený, že sa zadusí. Jeho sok ho však včas prevrátil na bok a pár silnými údermi do chrbta pomohol nestráveným zvyškom potravy, aby cez nos a čiastočne cez zapchaté ústa vyšli von z tela.

Detektív prerývane dychčal. Sliznice ho pálili, zápach a chuť žalúdočných kyselín ho nútili do kašľa.

Samuel Hajer od neho pokojne odstúpil a posadil sa do kresla. Na sebe mal o číslo väčší monterkovy odev, na rukách gumené rukavice. V igelitke vedľa fotelky mal strčené veci, ktoré si preoblečie, keď tu skončí. Frajersky si napravil šilt zelenej čiapky s červeným býkom a veľkým nápisom Chicago Bulls. Keď sa mu pred pár rokmi podarilo získať túto šiltovku, patrilo na nejakú dobu k najdôležitejším ľuďom v triede. Ved' mala až šesťkrát preši-

vaný šilt...

Policajt si uvedomil, že aj napriek svojmu odhodlaniu sa počas problematického vykašliavania zvratkov počúral. Mimovoľne si spomenul na jednu manželskú hádku, ktorá vyplynula z toho, že ho Eva pristihla, ako močí do vane. To bol teda riadny hurhaj. Keby nebol na smrť vystrašený a jeho manželka nebola rozsekaná na kusy, možno by sa teraz aj zasmial. Miesto toho len rezignovane blúdil pohľadom po izbe.

Vedľa sediaceho Zubáča bolo na malom stolíku poukladané náčinie. Nožnice, skalpely, veľká spinkovačka, akumulátorová vrtačka... Samé praktické veci.

Zloženie náradia bolo takmer totožné s tým, ktoré nahromazdil vo vypočúvacej miestnosti tesne po synovej smrti. Od tých čias bol jeho život peklom plným podozrievania a paranoje. Odvtedy bol Zubáč stále nebezpečne blízko.

„Problémovému detektívovi zmasakrovali manželku...“ zachechtal sa Zubáč. Bol sebou nadšený. Mal PLÁN a pripadal mu neskutočne skvelý. Trvalo mu pár dní, kým ho vymyslel. Niekoľko Jílkových *neprimeraných reakcií*

pri vyšetrovaní mu teraz hralo do karát. Novinári na tento prípad nedovolia nikomu zabudnúť...

O minútu mal detektív jazyk zospinkovaný s bradou. Vzápätí mal ľavačku prevrútanú. Pravý semenník odrezaný. Potom mu však Zubáč opäť natiahol nohavice. Takéto niečo nebolo preňho. Toto bol chlap, nie nejaká špinavá kurva. Pomocou nožníc na kurča mu radšej na ľavej nohe odsekol dva prsty.

Policajti prekvapivo zamdleli.

Zubáča to pobúrilo, rovnako mu to však pomohlo premyslieť si ďalšie kroky. Toto nemala byť len ďalšia vražda. Išlo o niečo viac. Niečo, čo má svoje poslanstvo. Zubáč zistil, že Jílek začal chodiť k psychiatrovi. Zjavne chcel vyskúšať všetky možnosti, ako sa vyrovnáť so synovou smrťou a všetkým, čo potom nasledovalo. Veď už to bolo päť rokov, čo sa jeho život začal rozsýpať. Bolo až prekvapivé, že tak dlho to s ním žena vydržala a kolegovia v práci boli neustále ochotní kryť jeho pochybenia.

To s tými návštevami u doktora Zubáča nasralo neskutočne. Nebolo to tak dávno, čo aj on absolvoval niekoľko návštev u výchovných poradcov či už v škole alebo det-

skom domove. Boli to ľudia, ktorí chceli umlčať jeho hviezdicu, ktorá sa práve formovala v samostatnú bytosť. Že vraj ju má vytesniť, pohltiť svojim skutočným ja! Aká neúcta k novej vznikajúcej osobnosti v jeho vnútri.

Zubáč vedel, že nikdy nemôže vyhrať nad vedomím, ktoré poháňali a posilňovali tie najdivokejšie a najzákladnejšie pudy. Navyše, keď výsledok jeho činov dokázal priniesť slasť nielen hviezdici, ale aj jemu samému.

Čo ak by sa to ale policajtovi podarilo? Čo ak by on dokázal v sebe zahubiť zviera, ktorého jediným cieľom bolo slediť po Zubáčovi? To predsa nemohol dopustiť. Nemohol zničiť puto, ktoré ich spájalo. Veď ak by to nechal tak, prišiel by o človeka, ktorý pozorne skúma každý jeho zárez, každé d'asno, z ktorého vytrhne obeti zub. Chcel svoje publikum, potreboval, aby jeho činy vzbudzovali nenávisť a obdiv. Nemohol nechať svojho súpera odísť. Zubáč sa načiahol za igelitkou.

Dušan Jílek sa prebral. Kurva! To, že prežil, neveštilo nič dobré. Zubáč bol preč, na priečelí posteľe boli prehodené

čisté šaty, ktoré mu ten bastard vytiahol zo skrine. Ešte aj ponožky a trenírky mu tam dal. A k tomu malý lístok s odkazom. Časti svojej manželky našiel úhľadne poskladané v igelitovom vreci. Policajtovi bolo jasné, že jeho nočná mora sa úmyselne zhmotnila, aby nestratila na intenzite, aby mu pripomenula, že sa tu odohráva súboj medzi šialenstvom a spravodlivosťou. Všetko to bola pripomienka, že úlohy, ktorú má pridelenú, sa nemôže len tak vzdať.

Detektív už síce nekrvácal, ale všetky rany si previazal obvazom, na bradu prilepil náplasť, až potom sa poobliekal do nachystaného oblečenia. Bola to jeho povinnosť pokračovať. Všetci máme v živote nejaké poslanie... Aj jeho syn určite nejaké mal, kým ho jeden *kamarát* v škole neprepichol vyskakovacím nožom. Pri spomienke na vtedajšie udalosti, mu naskočili zimomriavky. Nešlo totiž len o jeho syna. Aj keď *v podstate* išlo... Niekoľko dní po pohrebe sa k ním na vypočúvanie dostal vychudnutý mladík, ktorí po vyučovaní údajne obťažoval spolužiačku. Vraj ju zavrel do skrine s učebnými pomôckami a potom ju cez malú dieru takmer hodinu pozoroval, ako tam vzlyká.

Jílek v tom samozrejme nebol sám, ale stal sa hnacím

motorom skupiny policajtov, ktorá sa rozhodla z mladého páchatel'a vypáčiť priznanie sexuálneho obťažovania. Pre ich generáciu odchovanú na prísnom socialistickom režime boli podobné záležitosti ako homosexualita, piercing či násilie na školách absolútne neprijateľné. V Jílkových očiach bol vtedy mladý Hajer dokonalou ukážkou všetkého zla a nemravnosti, ktoré prišli s novou dobou po páde komunizmu.

Samo Hajer sa priznal. Ale až po primeranom fyzickom a psychickom nátlaku a následnej ukážke všetkého možného náradia, ktoré sa dá použiť na ďalšie presviedčanie. Mladík dostal nepekny zápis do evidencie, no napokon ho prepustili. Chlapec pri ich poslednom stretnutí sľúbil, že nezabudne. A nezabudol. Dokonale zúročil všetko, čo sa počas výsluchu naučil.

Jílkovi chvíľu trvalo, kým pochopil súvis medzi prichádzajúcimi pohľadnicami a vraždami. Až potom začal uvažovať o vlastnej zodpovednosti. Premýšľal nad tým, že možno podobné ponižovanie, ako on uštedril Hajerovi, odštartovalo konanie chlapca, ktorý prebodol jeho syna... Koho je to vlastne vina, že sa z *neposlušného* fagana stal jeden z najmladších a najbrutálnejších vrahov Slovenska?

Detektív sa pokúsil uviazať si kravatu, ale jeho zranená ruka bola zásadne proti, tak sa na to vykašľal. Z malej kovovej skrinky pod posteľou vytiahol záložnú pištoľ. Lístok od Zubáča pokrčil a hodil do kúta - adresu, ktorú mu tam načmáral, už vedel naspamäť. Nevedel, čo ho tam čaká, ale svet okolo neho bol zrazu o niečo zmyslupľnejší. Odhodlane otvoril dvere bytu a krívajúc vykročil von. Opäť bol pripravený nájsť ho a zabiť.

Zubáč v prítmí šatníka odhalil svoje obrovské krivé zuby. Usmieval sa. Jeho radosť bola detsky úprimná.

Strata pozornosti

Andrea Štollmanová (30) sedela v koženom kresle a tvárilala sa, že nepočúva zvuky súložie plynúce z vedľajšej miestnosti. Nakoľko mala nové slúchadlá Panasonic (154 €) využívajúce na prenos zvuku vibrácie cez lebečné kosti, jej uši boli voľné. Ženina tvár pôsobila neprístupne, aby postarších rockerov povalujúcich sa na druhej strane miestnosti ani nenapadlo, že je vzrušená. Časy, keď si mohla dovoliť „románik“ s akýmkoľvek muzikantom, boli už nenávratne preč.

Jej priateľka Tamara (26) mala vo vedľajšej izbe sex s frontmanom kapely. Ona nemala zábrany. Nemusela ich mať. Nebola ešte vydatá. Andrea podchvíľou premýšľala, nad vlastným šťastím, že stretla Milana (35). Na druhú stranu, keby mala Tamarinu odvahu a priebornosť, nepotrebovala by šťastie...

Obe ženy sa poznali už niekoľko rokov. Chodili spolu ku kaderníkovi, na manikúru, do solária... Andrea občas potláčala úsmev, keď videla, aké polohy musí Tamara zaujímať pri opaľovaní, aby na tele nemala biele miesta. Vtedy

bola vd'ačná, že ona už má manžela.

Chlapi na gauči oproti začali debatovať o znovuzavedení trestu smrti a víťazstve fašistov v krajských voľbách. Andrea si uvedomila, akí už musia byť starí, keď ich zaujímajú takéto témy.

Začala sa prehrabávať v smartfóne LG (408 €), z ktorého počúvala hudbu. Nechala jej ho tu Tamara, keď v chvate odchádzala za vidinou viacnásobného orgazmu. Po chvíli našla v kamarátkinom prístroji niekoľko ich spoločných intímnych fotiek. Spolu s Milanom to asi dvakrát vyskúšali v trojici. Netušila, že Tamara vtedy fotila. Mrcha! Ku cti je však slúži, že to nevy pustila von. Andrea si fotky rýchlo stiahla do svojho fónu Sony (349 €).

Najprv mala v úmysle fotografie Tamare zmazať, ale potom si uvedomila, že na všetkých vyzerá fakt dobre. Možno napokon kamarátku zámerne niečím našťve, aby ich posunula médiám. Alebo ich pošle rovno sama... Len kým pútate pozornosť, naozaj žijete.

Hudobníci prešli k debate o oprávnenosti Srbska opätovne zabráť historické územia. Alebo to bolo Švédsko? To už našťastie Tamara vyšla von. Niekoľkými skúsenými po-

hybmi si upravila rozstrapatené čierne vlasy a zotrela rozmazaný rúž. Stále vyzerala výborne.

„Môžeme ísť,“ žmurkla na Andreu. Z jej pohľadu bolo jasné, že okrem spíšky semena na prsia dostala od frontmana kapely aj vytúžené pozvanie na vianočnú párty v hoteli Kempinski.

V taxíku prebrali podrobnosti súložie a spoločne sa zamysli nad detinskými tetovaniami a piercingom naoko drsného rockera.

Čím viac sa blížili k domu, kde s Milanom bývala, tým viac Andrea premýšľala nad smrťou. Mediálnou smrťou. Kedy začnú média celebrity nenávidieť? Kedy im prestanú venovať pozornosť? Nebyť „najtvrďších slovenských rockerov“, nemusela by nad tým toľko dumieť. Lenže starí mäkkýši hrali takmer celý večer sladáky o láske. Jasné, že pri toľkej záľahе romantiky si hneď niekoľko novinárov všimlo, že je tam s kamarátkou, bez manžela. Už vidí titulky: **PODNIKATEĽKA ANDREA ŠTOLLMANOVÁ (28) JE PO ROKOCH SAMA (?)**

Taxík ich doviezol až do podzemnej garáže nového rezortu, kde s Milanom nedávno kúpili apartmán. Andrea ne-

mala rada, keď susedia pozorovali ich návraty zo spoločenských akcií. Preto aj keď sama auto (zatiaľ) nemala, vstupovala do domu vždy cez suterén s parkoviskom.

Bozkom na pery sa rozlúčila s Tamarou a travelátor ju presunul k výťahu ústiacemu priamo do ich bytu na šestnástom poschodí.

Mala pocit, akoby vstúpila do iného sveta. Skutočného sveta so skutočnými problémami. Neznášala problémy.

Vo veľkej predsieni skopla z nôh lodičky od Saint Laurenta (238 €) a na stolík položila kabelku Louis Vuitton (748 €). Zmorene sa zviezla na gauč z bielej kože. Bolo jej jedno, že si pokrčí nové šaty od Mikloška (2 200 €).

„Vitajte doma, Andrea,“ zahlásil Ubongo, domáci robot, ktorého dizajnér navrhol podľa tvaru figúrky známej spoločenskej hry. V zmysle naprogramovania vysunul ako vždy pri príchode majiteľov ich obľúbené destiláty. Vodka Double Cross (fľaša za 58 €) a koňak Hennessy (127 €). Andrea milovala francúzsky alkohol, ale teraz sa potrebovala napiť vody. Od minulého týždňa pila už len značku Waiakea z Havajských vulkanitov. Podľa najnovších štúdií je omnoho lepšia než donedávna velebené

Evian či Korytnica.

Premýšľala nad problémami, ktoré bude musieť vyriešiť. Alebo sa má tváriť, akoby sa nič nestalo? To určite!

Za všetko môže tá blond'avá krava. Určite bola odfarbená... Ved' aj kozy mala spravené, a ako fušersky... Pri spomienkach na ženu, kvôli ktorej musela ísť dnes na koncert s Tamarou, sa nervózne pohrávala s náhrdelníkom značky DKNY (135 €), ktorý dostala od Milana.

Tá mladá mrcha si určite myslela, že sa z nej Milan celý zosype. Čím viac nad tým premýšľala, tým viac jej bolo jasné, aká bola dievčina umelá a neskúsená. Ešte aj to tetovanie okolo krku... že vraj arabský filozofický citát. No, určite. Maximálne tak názov nejakého afrického bordelu.

Ale ten je mačací pohľad mal niečo do seba, musela pripustiť. Aj prsty mala celkom šikovné...

Ako len neznášala, keď o niečom musela rozhodnúť sama. Ale ak nič neurobí, jej okolie si určite všimne, že pár vecí v jej manželstve nie je v poriadku.

Škoda, že nemá auto. Za to mohol Milan. Nebol schopný

jej ho ešte zaobstaráť. A to si kvôli sľubovanému autu vybavila aj vodičák. No a čo, že chcela jedine Lexus s automatickou prevodovkou a plnou výbavou (46 400 €)? Niekoľko týždňov počúvala samé výhovorky. Nechcelo sa jej veriť, že trvá tak dlho, kým dovezú auto podľa jej požiadaviek.

Musí niečo spraviť. Minimálne tá stará ježibaba – Milanova mama, si určite hneď niečo všimne.

„Daj sem ten koňak,“ zakričala na Ubonga. Zhodila zo seba šaty a v spodnom prádle stúpila na váhu. S nespokojným výrazom odišla k bežeckému pásu. Nasadila si inteligentné okuliare Epson (728 €), pustila projekciu a rozbehla sa.

V správach bola zase kopa informácií o Orbitálnej stanici. Andreu to hnevalo. Pretože sama ešte stále čakala, kým zažije poriadnu dovolenku vo vesmíre. Zatiaľ absolvovala len vyhlídkový let do kozmu. Správy zo Zeme boli ako vždy deprimujúce. Zábery na slumy a utečenecké tábory. Keď média týmto krmia ľudí, jasné, že všetci chcú radšej odletieť. Presne ako vtedy, keď vybuchli prvé bomby v Bratislave. Vysielali to stále dookola, dokonca vynechali priamy prenos z módnej prehliadky Paris Haute Coutu-

re. Ako sa ľudia môžu vydržať dívať na tie hrôzy? Nemôžu.

Keď tú blondínu pozvali k nim domov, netušili, že je taká sprostá. Čo si myslela? Že všetko skončí pri pár dotykoch na intímnych miestach a lezbickom bozkávaní? Tak načo predvádzala Milanovi ten striptíz? Vďaka alkoholu a tabletkám bola nadržaná a naoko povolná, ale napokon ju museli priviazať, aby sa upokojila.

Preboha, jasné, že ju nezabili naschvál. Vlastne ju ani nezabili. Ved' keď si všimli, že sa nehýbe, okamžite prerazali popruhy. Lenže hneď ako nabrala vedomie, zaútočila na Milana. Špicatý análny vibrátor mu vrazila do oka až po uzáver, kadiaľ sa vkladali baterky. Muž ju ešte stihol ovaliť stoličkou. Potom obaja zomreli.

Krava! Zabila si sa vlastne sama.

Keby mala Andrea to prekliate auto, mohla by ich telá nejako odviezť. S Milanovým obrovským BMW X7 (162 400 €) by ale nedokázala ani poriadne vyjsť z garáže. Navyše vonku stále hliadkujú vojaci a všetko podozrivé preverujú. Dokonca minule odvliekli ich suseda. Že vraj podozrenie na prepojenie s provýchodnými militant-

mi...

Takže čo teraz?

Nemôže len tak priznať, že je bez muža. Nemala už vek, aby ju média neodpísali bez chlapa. A zatiaľ sa necítila na pozíciu smútiacej vdovy, ktorej manžel skončil s róbortkom zarazeným do mozgu. Ešte nejakú dobu to musí vyzerať, že je všetko v poriadku. Veď sa blíži Ples v opere. Tam by mohla ísť opäť s Tamarou. Snáď bude stačiť niekoľko divokejších tancov a letných bozkov s peknou kamarátkou a aj bez Milana bude mať opäť tú správnu mediálnu pozornosť. Skrátka bude. Aspoň na chvíľu.

Ale čo potom? Firmy dokážu nejaký čas fungovať bez šéfa. Ale čo ostatné spoločenské akcie? Mohla by si dať vyrobiť replikanta. Samsung už robí celkom solídne kópie...

Len keby sa sem nenanominovala svokra. Práve teraz. Akoby už niečo dopredu tušila... Milanova matka svojim správaním vždycky znižovala ratingy ich mediálneho života. Ale občas im požičala luxusný vrtuľník Eurocopter...

„Nachystaj nejaké sushi a wasabi,“ prikázala Ubongovi.

Vedela, že svokra neznáša ázijskú kuchyňu. Vlastne všetko, čo je z východu. Preto na projektore navolila video z kórejského idoru koncertu a nechala ho premietat' na celú stenu. V kombinácii s ostatnými časťami bytu, ktoré zdobili obrazy od Benku (120 000 €) či Jasuscha (86 000 €) to vyzeralo primerane gýčovo.

Ozvalo sa zazvonenie. Tak a je to tu.

Andrea podľa zvuku poznala, že prichodiaca už stojí pred vstupom do bytu. Ako sa jej vždy podarí dostať cez vrátnika?

Otvorila dvere.

„Prekvapenie...“ zašomrala cynicky svokra a hneď bola dnu.

„Už som sa vás nevedela dočkať,“ Andrea usadila návštevu k stolu. S uspokojením sledovala odmietavú reakciu na japonské jedlo a hudobno-vizuálny podmaz. Už menej jej vyhovovalo, že svokra začala slediť. Dokonca zamierila rovno do spálne.

Andrea pevnejšie zovrela sekáč Murata Hocho (121 €)

doteraz slúžiaci hlavne ako ozdobný doplnok kuchyne. Už bola rozhodnutá, že ho použije aj na dve telá v spálni. Jednoducho ich vynosí po kúskoch do smetiaka. Pretože im novinári zvykli v minulosti čas od času prekutať odpadky za domom, mali zapletenú službu, vďaka ktorej ich smeti končili v bezpečnostných kontajneroch v suteréne a následne putovali priamo do spaľovne.

Rozohnala sa a vrazila nástroj starnúcej žene do hlavy. Čepel však skĺzla po lebečnej kosti a strhla len kus kože s vlasmi a ľavým uchom. Svokra padla na kolená a pobúrene otočila hlavu k Andrei. Našťastie bola dostatočne prekvapená, aby nekládla odpor ani pri druhom nevestinom pokuse.

Konečne sa to podarilo.

Marvin: Rýchlejší ako smrť

Zobudí ma rovnaký pocit, aký ma zaplavil včera tesne po sexe. Také to nepríjemné poznanie, že som niečo poriadne posral. Klátiť cisárovu dcéru namiesto toho, aby som ju čo najskôr odviedol k imperátorovi, je skrátka blbosť. Teraz je tu však ešte čosi, čo nie je v poriadku. Panovníkova dcéra stále leží na mne, avšak dierou, kde kedysi boli dvere, sa na nás rútia traja po zuby ozbrojení chlapi. Kurva, prečo vždy chodia v trojici?

Okamžite sa začnem gúľať k opačnej strane miestnosti, s prekvapenou dievčinou v náruči. Hneď začne jačať. A vzápätí prestane. Pri mojom manévri som ju totiž chtiac-nehtiac riadne omlátil o podlahu a ona zamdlela.

Včera som si nadával ako besný, keď ma môj čakan zavesený na opasku udieral počas súložie do kolena. Teraz ďakujem bohom, že som ho neodložil a okamžite môžem obľúbenú zbraň zovrieť a z celej sily ju šmariť po prvom útočníkovi.

Krompáč pripichne rozbehnutého hrdloreza na náprotivnú

stenu ako veľkú špinavú handru. Dostal to rovno do krku a vôbec nešlo o pekný pohľad. Teda aspoň pre zvyšných dvoch. Využil som ich chvíľkové rozčarovanie nad kumpánovým K.O. a okamžite som pri svojom meči.

Osvedčeným švihom z otočky presekávam šupinový pancier toho väčšieho. Železo zaškrípe a ďalším úderom vykonávam amputáciu, potom penetráciu, napokon kastráciu. To by jeden neveril, koľko cudzích slov sa naučíte od felčiara...

Posledný zrejme v detstve počul priveľa hrdinských príbehov, pretože čaká, kým neskončím s jeho partákom a až potom sa na mňa vrhá. A možno si ma chce poriadne vychutnať a teraz mu konečne nikto nezavadzia. Novonacvičeným kopom z výskoku mu rozdrvím sánku, štandardným šlapákom mozog, a je po ňom. Sráč. S posledným býva vždy najviac roboty, a tento sa nestihol ani poriadne rozohnať...

Vo dverách zrazu stojí ďalší chlap a mieri na mňa kušou. Pomocou kotúľu sa dostávam k oknu a dlhým skokom von z budovy.

Nezvyknem takto rýchlo stiahnuť chvost, ale tentoraz som

si nemohol dovoliť váhať. Viem, že ani on už nezaváha. To, že okamžite nevystrelil, bola chyba a on ju zaručene nezopakuje. Nikdy svoje chyby neopakuje.

„Keby som vedel, že žiješ, vrátil by som sa po teba!“ kričím na svojho bývalého spolubojovníka spoza múru.

Nenamáha sa slovne reagovať. Vystrelí. Šíp preletí cez prasklinu v stene a ani len nešuchne o tehly, ide presne stredom. Hrot mi prešpikuje hrud’.

Kurva! Ako môže mať niekto takú dobrú mušku?

„Neprišiel som sa pomstiť!“ oznámi mi. Zjavne ma chce ešte viac nasrať.

Som už nejaký ten rôčik mŕtvy, preto okamžite cítim, že hrot, ktorý ma trafil, je natretý sajrajtom, čo paralyzuje svalstvo. Dobre informovaného kamaráta nedáte za nič... Okamžite šíp vytrhnem a na jazyk si nakvapkám trochu Elixíru, ktorý ma už roky drží pri „živote“.

Hneď sa cítim lepšie, ale do zarastenej záhrady za domom bežím stále tackavo ako... ako dáky zombík. Som bez môjho verného čakana, ale stále zvieram meč. Dokrivený,

miestami vyštrbený, ale vždy spoľahlivý. Ním dokážem zabiť, aj keby by mi odsekli obe ruky. Hej, aj to som už zažil.

Premýšľam, ako sa môj bývalý parták vôbec dostal z rúk povstalcov. Keď som z keltského tábora aj s cisárovou dcérou utekal, bol som presvedčený, že je po ňom. Postupne si vybavujem, čo som pred chvíľou videl. Ale áno, jeho tvár bola iná. Nové jazvy, popáleniny, stopy po mágii... Určite ho mučili.

Z miestnosti, kde som ešte pred chvíľou bol, sa ozýva buchot a chrčanie. Mužské rovnako ako ženské.

Prepadne ma neblahá predtucha, že tá krava sa prebrala a teraz mi skúša pomôcť.

Obehnem dom a z opačnej strany kradmo vchádzam do miestnosti.

Lavačkou škrtí panovníkovu dcéru pritísnutú k stene a pravačkou jej mieri kušou do tváre. Jej chrapot je spôsobený zadúšaním sa, ten jeho čakanom, ktorý mu vytrča z boku.

No doriti, ona ho prešpikovala mojim vlastným krompáčom.

Odborné bodnutie do krčnej chrbtice spôsobí, že v poslednom okamihu ostáva ochromený a nemôže stisnúť spúšť. Aj tak viem, že ju stlačiť nechce. Nie kvôli tomu, že za záchranu dievčaťa bola vypísaná odmena, ale preto, že to je proti jeho zásadám. Zasratý idealista, ešte aj umiera s čistým svedomím.

Zrazu pochopím, ako sa dostal z rúk nepriateľa. Ich druidi ho určite mučili a testovali, aby spoznali jeho osobnosť. A potom už len stačilo ponúknuť mu život. S jedinou podmienkou: že ma zabije za to, že som zmaril povstaleckú snahu vydierať cisára. Ozaj mi teda veril, vážne sa neprišiel pomstiť. Zohnal pár zabijakov a šiel vykúpiť svoj život, pretože dal slovo.

Rozhodnem sa ho aspoň pochovať. Nie som práve tímový typ, ale on bol celkom v pohode parťák. Trochu úcty si rozhodne zaslúži. Možno aj trochu viac... Kurva! Situácie ako táto dnešná rozhodne nezažívam každý deň.

Vzlykanie imperátorovej dcéry mi po chvíli začne hrozne liezť na nervy, preto ju vytiahnem von do záhrady a uká-

žem jej smer, ktorým leží jej domov. Ak sa bude ponáhľať, do večera je v paláci. Už mi nezáleží na odmene ani na jej pevnom zadku. Nechápem, ako som mohol byť ešte včera taký nadržaný, zase až taká pekná nie je...

Cisárova dcéra mi zmizne z očí a ja sa cítim akýsi slobodnejší. Keď však o chvíľu začnem krompáčom kopat' jamu, mám pocit, že ma niekto pozoruje.

No nedrblo by vás?

V duchu si však trochu vydýchnem. Prachy sa vždy zídu...

Perspektívny druh

Po piatich rokoch letu som sa prebudil z hibernácie. Neznášam medzihviezdne lety. Človek je po toľkej dobe spánku úplne mimo. A má erekciu, tak ako teraz. Pri pohľade na ostatných kolegov prichádzajúcich k sebe zistujem, že sú na tom podobne. Ten tlak je taký silný, až mám pocit, že mi stál celý čas. Raz sa musím nášho doktora spýtať, či to je možné.

Horšie však je, že tieto lety sú skokom do neznáma. Mali by sme pomôcť definitívne zaistiť moc na nejakej novej malej planéte. Problém je v tom, že nás vyslali na cestu rok po prvých lodiach, čiže v dobe, keď tam naši predchodcovia ešte ani nestihli doraziť. Zatiaľ nikto netuší, aká je dolu situácia.

Dostali sme pár injekcií, nejaké tabletky a už nás hnali k transportérom, aby sme vyfasovali svoje zbrane a kyslíkové masky.

„Máme kurva problém. Opakujem, KURVA PROBLÉM! Tak všetci pozorne počúvajte! Spojenie s planétou je cha-

otické, dole je strašný bordel. Takže...“

Už som ani nepočúval ďalej. Je to ako vždy. Ako vždy kurva problém. Ako vždy okamžitá akcia. Naletia tam naše raketoplány s vojakmi spolu s transportérmi s technikou a po zaistení miesta pristátia vyrazíme rovno do útoku, kým neobsadíme centrum mesta/osady/dediny/kráľovstva/korporácie, pri ktorej nás vysadia. Je nám jedno, čo to bude, musíme to obsadiť. Nábojov je dosť. Keby náhodou došli, poslali za nami ďalšiu loď, takže stačí nejakú dobu vydržať a môžeme peklo rozpútať znovu.

„Čo to má znamenať?!“ revem cez dýchaciu masku smerom k veliteľovi a spolu s ostatnými držím prst na spúšti a likvidujem všetko pred sebou. Výbuchy trhajú vozidlá, projektily ničia štíty, všade je chaos a krik. Ich zbrane sú rovnako brutálne ako naše a okolo mňa už leží slušná hromádka končatín a vnútorností.

Pod nohy mi dopadne čosi guľaté. Okamžite sa hodím stranou, za naše obrnené vozidlo. Nie je to však žiadny granát. Je to väčšie ako granát. Je to presne také veľké

ako veliteľova prilba. A presne také ťažké ako veliteľova prilba s jeho hlavou vo vnútri.

Do uší sa mi cez všetok chrapot a krik prederie signál ústupu. Okamžite skáčem do vozidla. Nie som žiadny nováčik a viem, že pri takejto bordel akcii slušné percento chalanov zakape pri pchaní sa do áut. Teraz sa však netlačí nikto, za mnou sa dnu naláduje len asi päť chlapov. Keď vozidlo vyrazí, zisťujem, že polovica našich vozov ostáva nehybných.

„Zničili nám raketoplány aj transportéry. Hore by mala byť ešte záloha, ktorá nás v takýchto situáciách dostane späť, lenže tie svine rušia naše spojenie s loďou. Momentálne máme len to, čo sme si zobrali so sebou.“

„Nemali tu byť nejakí zasratí hmyzáci?“

„To teda mali, kurva. Určite som nečakal, že tu budem likvidovať vlastných... a že vlastní budú likvidovať nás.“

„Zrejme tu došlo ku klasickému prevzatiu moci, ale potom to musel niekto z našich skurviť. Kým sme sem stihli doletieť, nadobudli presvedčenie, že toto je už ich územie.“

„Boj za nezávislosť, boha. Nemali s tým trochu počkat?“

„Ved' mi im tie chujoviny vydrbeme z hláv.“

„Ale prečo na nás nezaútočili už na orbite? Ved' mali lode aj raketoplány...“ zo všetkých síl sa snažím nepoužiť žiadny vulgarizmus.

Vzápätí strácam všetky zábrany a nadávam ako zmyslov zbavený. Som totiž prvý, kto vidí ohnivé fľaky na nebi.

O niekoľko hodín sme to mali potvrdené. Napriek tomu, že toho dosť zhorelo a pri dopade to spravilo riadnu diery, bolo jasné, že šlo o časti lode, ktorou sme sem prileteli.

Neviem, prečo čakali s útokom, až kým sa vylodíme. Možno teraz, keď sme nemali šancu na návrat, nás chceli presvedčiť, aby sme sa k nim pridali... Prerátali sa.

Posratosť celej situácie mala jednu výhodu. Naša stratégia bola zrazu úplne jasná. Ved' čo iné môže robiť banda vojakov bez väčších zásob potravy a kyslíka, keď sa stane

niečo takéto? Ak si odmyslíme slabošské úvahy o dezercii, ostávalo len jediné. Spraviť čo vieme najlepšie. Zaútočiť. Jedine ak prevezmeme moc, dokážeme prežiť.

Dva autá nám zlikvidovali raketami, podarilo sa nám však preraziť vonkajšie opevnenie mesta. Museli sme veriť, že na tak malej planéte, bude práve toto hlavné sídlo súčasnej vlády.

„Je ich dáko veľa!“ reve mi do ucha voľaktorý z mojich partákov – ani sa neotáčam, aby som ho vo všetkom tom hurhaji identifikoval, ale má set-sakramentskú pravdu. Takto veľa ich sem doletieť nemohlo prvým turnusom. Ešte keď pripočítame, že pri preberaní moci museli mať tiež nejaké straty, niečo tu riadne nesesedelo.

Podarilo sa nám dostať zase trochu bližšie a ja som práve prebodával jedného nepriateľského hajzla nožom, keď som ho zbadal. Hmyzáka.

Mal farebný pancier ako z nejakej béčkovej telenovely. Vyzerá to, že naši predchodcovia sa spojili s hmyzákmi... Okamžite som vyrazil k nemu. Na tele mal primontované zbrane, preto sa nenamáhal útočiť svojimi veľkými hryzadlami a ostával pekne vzadu. Gulky okolo mňa

plieskali o dlažbu, no napokon sa mi plazením podarilo dostať pod niečo ako terasu, z vrchu ktorej rozdával olovo.

Vyliezť rýchlo po stene hore bolo možné len bez pušky. Masku som si stiahol na krk, do úst vložil nôž a so zatajeným dychom začal šplhať. Puzdro s pištoľou na mojom opasku samozrejme ostalo odistené. Po dolezení tesne pod vrch terasy, som mu tam šmaril granát. Príliš mu neublížil, ale zjavne bol dezorientovaný. To už som ho obiehal odzadu a páľil z pištole. Rýchle sklúznutie pod neho a môj nôž mu pomedzi pláty brnenia prenikol do brucha. Určite som ho dostal.

To určite vravím preto, lebo vzápätí sa moje vedomie odporúčalo.

„Posratá planéta, čo?“

Moje oči s námahou zaostřili na chlapa v kľetke. Ležal som na chrbte s hlavou otočenou na bok, neschopný sa pohnúť. Telom mi prebiehalo len slabé mravčenie.

„Tš... Š... Čo s... sa tu stalo,“ vyjachtám meravými ústami.
„Kurva,“ dodám, keď zistím, že pri troche sústredenia rozprávať dokážem.

„Dostali vás. Rovnako ako nás.“

„Kto?“

„Hmyzáci.“

„Ako to, že sa spojili s našimi?“

„Nespojili.“

„Jedného som zabil.“

„Viem... Gratulujem, väčšina z nich do boja ani nezasiahne.“

„Ako sa sem dostalo toľko ľudí? Našla túto planétu aj nejaká iná spoločnosť?“

„Bodaj by... Aspoň by sa všetci na Zemi dozvedeli o svojej hlúposti.“

„Tak prečo tu proti nám stála celá armáda našich?“

„Vyrobili si ju.“

„Čo?“

„Z toho, čo som sa od nich dozvedel, to tak robia vždy. Akonáhle zistia, že ich nejaká iná rasa bude ohrozovať, vytvoria si ju. Keď nepriateľ príde, nájde tu tak rovnako zákerného súpera, ako je on sám...“ tiché chrochtanie naznačovalo smiech.

„To znamená...“

„Ale áno, začali na ľudoch pracovať už pekne dávno. Že budeme hrozbou, vedeli, ešte predtým, než sme sa vôbec odlepili od Zeme. Oni vnímajú vlastné prežitie z úplne iného pohľadu ako my... Myslím, že dnes už pracujú na tých, čo prídu po nás. Sú pekne vychcaní. Tomu vravím živočíšny druh s perspektívou...“ chlap sa opäť chrapľavo rozosmial.

„Nie je jednoduchšie vytvoriť nejaký smrteľný vírus?“

„Práveže taký vyvinuli... A rozhodne ten najlepší, pretože

proti človeku nedokážeme vytvoriť protilátku...“

„Prečo nás nechali žiť?“

„Asi sme sa im zapáčili... po všetkom tom čase, čo nám venovali...“

Svaly mi konečne dovolili aspoň hýbať hlavou a začal som si obzerat' zvláštnu miestnosť. Bolo to niečo ako laboratórium.

„Nemusíš sa báť... povedali, že tvoje vedomie zachovajú. Na ďalšie pokusy...“

Pochopil som až pri pohľade dolu. Moje telo bolo otvorené, život v ňom udržovali rozličné prístroje. Ešte než som otočil hlavu, vedel som, čo uvidím. Telo toho vydrbaného farebného hmyzáka. V jeho korpuse zreteľne pracovali moje orgány. Z káblov a hadičiek, ktoré nás spájali, mi je jasné, že operácia ešte ani zd'aleka neskončila.

Neznášam medzihviezdne lety...

Ideálne riešenie

Zhlboka dýchal a oči strnulo upieral na strop. Prepotené lôžko sa mu nepríjemne lepilo na chrbát a v ušiach mu doznieval vystrašený ženský hlas. Zase ten prekliaty sen! Skôr nočná mora.

Chvíľu mu trvalo, kým si uvedomil, že buchot, ktorý počuje, nepatrí jeho rozrušenému srdcu. Muži, ktorí vzápätí vylomili vchodové dvere, ho našli ešte stále v posteli.

Nechápal, čo sa to deje. Pred tvár mu strčili akýsi papier a vyzvali ho, aby sa obliekol, vraj má ísť s nimi.

Došľaka! *Povinná* prehliadka. Ako len mohol zabudnúť? Natiahol na seba šaty a poslušne odkráčal s po zuby ozbrojenými členmi bezpečnosti.

Keď ho pred domom strkali do služobného vozidla, premýšľal, ako dlho potrvá, kým niekomu napadne vykradnúť jeho príbytok so zdemolovanými dverami.

„Nevyzerá to s vami dobre,“ skonštatoval zmorene úradník v ošúchanom saku. Odznak štátnej správy upevnený na náprsnom vrecku sa mu leskol v ostrom kontraste s opotrebovaným oblečením i celkovým unaveným vystupovaním.

„Mám to v poslednej dobe ťažké...“

„Už po vás museli prísť kvôli absencii v práci, a teraz toto... Takto sa vzorný občan nespráva...“

„Je mi ľúto. Sám som z toho vykoľajený. Viete, ešte predtým, ako Rebeka...“

„Jasné, vaša žena. Skočila z mosta a vy ste pozabudli na svoje povinnosti. Minulý incident sa na to dal ešte uhrat', ale teraz? Uvedomujete si, aké vymoženosti vám nový systém ponúka? Spomínate si, aké to bolo v predošlom režime?“

„Ja... viem...“

„Tak vy viete?! Kedykoľvek vás mohli odvliecť a vypláchnuť vám mozog! Vážte si, že nová vláda má k ta-

kým, ako ste vy omnoho ľudskejší prístup.“

„Vážim si všetko... Zažil som na vlastnej koži...“

„Ved' práve preto, že ste to sám zažil, by ste mali k svojim povinnostiam pristupovať zodpovednejšie.“ Úradník si založil ruky za hlavu a natiahol sa v rozheganom kresle. Dal si záležať na tom, aby bolo jasné, že zvažuje, čo s nešťastníkom pred ním urobiť. „Zápis o priestupku, pokuta, zdravotná prehliadka. Odchod!“ zahlásil napokon.

Byť mu nevykradli a prehliadka dopadla dobre. Dokonca mu nenariadili ani len najzákladnejšiu terapiu. Povinné kontroly za minulého režimu končili málokedy takto. Vtedy pri akejkoľvek odchýlke od tabuliek nasledovala tvrdá liečba v podobe tabletiiek, elektrošokov alebo úplného výplachu mozgu. Minulá vláda mala rada razantné riešenia...

Krátka melódia, ktorú kedysi zložila Rebeka, ohlásila prichádzajúcu poštu. Zo schránky vytiahol tri reklamné letáky. Dookola sa na nich spúšťali animácie. Prvý znázorňoval pekné vozidlo vychádzajúce z mora, kvapky slanej vody vábivo žiarili na kapote. Keby ešte žila Rebeka, ur-

číte by skonštatovala, že auto je pravý opak mora plného života. Na druhom letáku propagovali nealkoholické pivo a cigarety bez nikotínu. Tretiu reklamu tiež prebehol pohľadom, ale vtedy začul zvláštny zvuk.

Tiché ťuknutie. O chvíľu zase. A zase. Vzápätí zvuk nabral na intenzite. Keď zaostril, zaregistroval malého chrobáka, ako sa cez oblok snaží dostať do miestnosti.

So záujmom podišiel k oknu. Postavil sa priamo oproti snažiacemu sa tvorovi. Pripomínal mu torpédo, ktoré uviazlo v časovej slučke a teraz donekonečna útočí na cieľ, ktorého súradnice má naprogramované.

Chrobák postupne začal vydávať čoraz hlasnejšie pískavé tóny. O chvíľu si musel zakryť uši. Jeho vnútornosti sa začali triasť, mal pocit, že bude zvracať. Stále viac cítil, ako ho zachvacuje prenikavý živočíšny nával úzkosti. Odrazu bol rád, že ho od malého útočníka oddeľuje tabuľa skla.

Vtom všetko zmizlo. Nábytok, potom steny, celý okolitý svet. Ostal len chrobák obklopený rozmazanou ničotou. Strach uchwátil každú jeho bunku. Mozog nevedel nájsť cestu do reality, podvedome začal ustupovať. Ako rozochvene cúval, o čosi zakopol a s vyvalenými očami začal

padat' do prázdna. Z rúk mu vypadol reklamný leták, ucítil náraz. Podlaha ho neľútostne udrela. Realita bola späť, chrobák bol preč. Vedľa neho sa z prospektu usmievalo malé dievčatko a ponúkalo cukríky bez cukru.

„Zase vy?“ úradník dnes pôsobil ešte o niečo unavenejšie.

„Potrebujem pomoc.“

„Systém pomáha len vzorným občanom.“

„Ide o tú vec s výplachom... čo som absolvoval ešte za minulej vlády...“

No zbohom, povedal úradníkov pohľad. Mal za sebou ťažký deň a komplikácie spojené s praktikami minulého režimu bolo to posledné, čo teraz potreboval riešiť...

„Prišiel som o dcéru...“

Muž za stolom beznádejne zastonal.

„Teda neviem, či by to bola dcéra, viete... Moja žena išla

na interrupciu. Mne to povedala až potom. A keďže som bol vychovávaný vo viere, že zmysel života tkvie v potomstve, jej priznanie som psychicky nezvládol...“

„A tak ste sa dostali do nádrže, kde vás pochybnou procedúrou chceli zbaviť duševných problémov. Poznám váš spis. Nemyslím však, že je to niečo, s čím by som vám vedel pomôcť. Ale za vedľajšie účinky liečby môžete pokojne zažalovať predstaviteľov bývalého režimu.“

„Nie... ja by som to chcel aj teraz.“

„Čože?“

„Vtedy terapia vlastne zabrala... Zabudol som na bolesť. A teraz, keď mám problém zvládnuť manželkinu samovraždu... Mám nočné mory a vidiny... Mohlo by mi to opäť pomôcť.“

Zavládlo nepríjemné ticho. „To je vážna záležitosť,“ povedal úradník napokon. V duchu sa však pýtal, prečo je to práve on, kto musí *vybaviť* tohto chlapíka? Čo sním, dopiekla, má spraviť? Má ho dať zavrieť? Za čo? Dať ho vyšetriť? Ale veď teraz prišiel z prehliadky a jej výsledky vravia, že je úplne v poriadku... „Všetko si to ešte raz pre-

myslite a príd'te zajtra,“ napadlo ho spásonosné riešenie.

„Ale ja som si to už premyslel...“

„Premyslieť, prísť zajtra, odchod!“ znelo to presne ako v dňoch, keď bol úplne vo forme. S úľavou pozeral, ako sklúčený muž odchádza. Akonáhle dvere zaklapli, začal sa chystať domov. Zajtra mu konečne začínala dovolenka.

Sedel v prútenom kresle a pozoroval holografické akvárium. Byt zariaďovali podľa Rebequinho vkusu.

Premýšľal nad svojím rozhodnutím. Vedel, aký vie byť pobyt v nádrži bolestivý, ale išlo by o ideálne riešenie jeho problémov. Veď mu to pomohlo aj vtedy... Miesto emócií si odrazu pamätal len strohé fakty. Zo dňa na deň bol z neho vyrovnaný človek. Aspoň na určitý čas...

Ktosi zaklopal.

Keď zamieril ku dverám, klopanie už znelo v pravidelných intervaloch. Spomalil a snažil sa sústrediť, no jeho snahu zalievala hustnúca vrstva vzduchu. Už je to tu zase.

Začal ho omotávať prvý prameň strachu. Napriek tomu sa krok za krokom blížil k dverám. Hluk bol stále hlasnejší, cez zavreté dvere prechádzali piskľavé zvuky. Celý orchester nepríjemných vysokých tónov.

Potreboval sa svojmu strachu postaviť zoči-voči. Potiahol za kľučku.

Medzi dverami a zárubňou vznikla malá medzera. Nič sa nepohlo, žiadne chrobáky nezačali lietať dnu. Ako otváral dvere, zvuk slabol. Srdce mu začínalo biť pokojnejšie. Ako sa vchod stále viac uvoľňoval, tým viac pískanie a ťukanie ustávalo. Cez otvorené dvere k nemu doliehala už len miznúca ozvena. S úľavou si vydýchol.

Vtedy mu napadlo, že presne takto znel Rebekin hlas, keď padala z mosta... *Zabila predsa naše dieťa*, ospravedlňoval sa v duchu.

Odrazu sa všetko rozsypalo na malé častice a začalo miznúť.

Začiatok

Aurel sa zobudil ako každý deň presne o šiestej. Počkal pár sekúnd na zahriatie svalov a vyzrel von na zasneženú krajinu. Pri pohľade namrznutým oknom mu prebehlo mysl'ou, že mal nejaký nie práve príjemný sen. Nitka spomienky však nevydržala nápor nových vnemov a rozplynula sa. Pokrčil plecami a so sladkým pocitom nevedomosti vykročil z izby.

Pri schádzaní po točitom schodisku začul neskutočne často hranú pesničku plnú roľníčiek, lásky a rodinného priateľstva. Televízor v jedálni sa spúšťal o šesť nula tri. Vošiel do kuchyne a z chladničky ozdobnej rozosmiateym Santom vybral maslo, čokoládovú nátierku, vajíčka, kečup a plátky šunky. To, čo mali domáci najradšej. Potom na stôl vyložil pečivo a taniere. Na červenom obruse s malými snehuliakmi všetko vyzeralo okúzľujúco sviatočne.

Až keď naťahoval ruku za hrnčekmi, uvedomil si, že chystá raňajky pre celú rodinu. Zmeravel a chvíľu hľadel na veci na stole. Všetkého bolo priveľa... To všetko bolo

priveľa. Ešte včera by to bolo v poriadku. Ale dnes už nie. Ani zajtra a pozajtra...

Bol zmätený, nezvykol robiť chyby. To tá posledná aktualizácia.

Vzápätí vytiahol spod umývadla odpadkový kôš a zmietol všetko zo stola doň. Takmer všetko. Dva tanier a tuba s kečupom spadli na zem. Červená hmota sa premiešala s bielymi črepami a vznikla tak koláž vzdialene pripomínajúca rozmazanú krv na kúpeľňových kachličkách. Telo mu prebehlo čosi, čo by za iných okolností mohol byť pocit viny.

Mimovoľne siahol po papierovej utierke, že podlahu potiera, no napokon to nechal tak. Neznášal upratovanie.

Z obrazovky v jedálni sa neprestajne liali informácie, no až teraz zaregistroval obsah raňajších správ. Hlavnou témou bolo okrem nečakanej snehovej nádielky ešte nečakanější štrajk robotníkov. V niektorých častiach mesta museli dokonca vyhlásiť výnimočný stav. Aurel bol rád, že rodina, ktorú mal na starosti, bývala v štvrti, kde sa vždy všetko vyriešilo bez zbytočného humbugu.

Pípnutie hodiniiek mu oznámilo, že je čas ísť do obchodu. Neznášal nakupovanie, no dnes sa celkom tešil, že aspoň na chvíľu vypadne z tohto nemého domu.

Zo zásuvky vytiahol tašku, z košíka na chladničke nákupnú kartu a popri sladkosťami ovešanom stromčeku vykročil k dverám.

Pred domom ho ovanul chladný vzduch plný poletujúcich vločiek. Zahnal nutkanie otvoriť ústa a nechať ich zopár padnúť na jazyk, ako to robieval na prechádzkach s deťmi. Prebehol pohľadom po okolitých domoch a videl, že aj z ostatných príbytkov vychádzajú jeho kolegovia a kráčajú zapadaným chodníkom smerom k nákupnému centru. Akoby sa nič nedialo.

Keď vietor zatrepotal látkou nad jeho hlavou, zodvihol zrak k vlajke Únie s odstrihnutým pravým rohom. Aj na okolitých domoch také viseli, presne ako sa dohodli.

Aurel kráčal ulicou a stále sa obzeral po okoloidúcich, nazeral do záhrad, pátravým pohľadom premeriaval šoférov áut. Žiadneho človeka však nezaregistroval.

Začína to sľubne, pomyslel si.